

על רשפון

ביליון מס' 21

ותיקות

הדרך של אתי מירושלים לרשפון -
ריאיון עם אתי רובינשטיין תושבת המושב
משנת 1960
מראיינת יפעת שדה

עמוד 4

להצדיע

השבת השחורה - שנה אחרי. ריאיון מטלטל
עם אוסקר פלנט ששירת בתפקיד קצין
אספקה של החטיבה הצפונית בעזה
מראיינת נטע קהן

עמוד 8

להתמודד

כאב האובדן ותקווה לשיקום - ריאיון עם
חלי ברעם, אשתו של אביב ברעם ז"ל
שנפל בשבת השחורה בכפר עזה
מראיינת דנה יגור

עמוד 12

נעורים

"הייתי הבחורה עם המחצלת" - שיחת
פרידה עם רוני גבאי, רכזת ה'נעורים'
מראיינת מיכאלה זידנר

עמוד 20

ספורט

הלוחשת לסוסים
ריאיון עם שני ניצן, אלופת ישראל בקפיצות
ראווה עם סוסים עד גיל ארבע עשרה
מראיינת נטע קהן

עמוד 30

משולחן המערכת

רשפונאים יקרים!

גיליון זה יוצא לאור במלאת שנה למלחמה נוראית ועקובה מדם שנכפתה עלינו. בנות ובני רשפון רבים משרתים בצה"ל, כחלק מצבא סדיר, בתפקידים משמעותיים. תושבים רבים נוספים גויסו למילואים במהלך המלחמה ואחרים הצטרפו לכיתת הכוננות במושב. רבים מן התושבים ממשיכים להתנדב בסיוע למען המפונים ומשפחות החטופים. מערכת העיתון והמושב כולו מוקירים ומצדיעים לכם!

בחודש נובמבר 2023 קהילת רשפון נפרדה מרז **אבולעפיה ז"ל**, דור שלישי במושב, לוחם מילואים בחטיבת הנגב שנפל בקרב בצפון רצועת עזה. אמנם משק אבולעפיה נמכר והמשפחה עזבה את המושב, אך הקהילה ממשיכה ללוות את המשפחה ולהוקיר את זכרו של רז ז"ל, ובכלל זה בפעילות של **שבט ניר** עליה ניתן לקרא בגיליון שלפניכם.

אנו מביאים כאן ראיון מטלטל עם סגן **אוסקר פלנט**, ששירת כקצין לגיוס טיקה בחטיבת הצפונית באוגדת עזה. אוסקר שיתף בפתיחות רבה את מה שעבר עליו ב"שבת השחורה", וסיפר על הזוועות שחווה ועל תחושותיו במהלך הלחימה ולאחריה.

רשפונאים רבים התגייסו לסייע למפונים מהדרום ומהצפון. משפחת ברעם הינה אחת המשפחות שפנו מכפר עזה ונקלטו במושב. **חלי ברעם** וילדיה, **עומר ורני** הגיעו לרשפון לאחר שאבי המשפחה, **אבי ברעם ז"ל**, חבר כיתת הכוננות בכפר עזה, נפל בבוקר "השבת השחורה". חלי שיתפה את הקוראים בתופת שעברה המשפחה, החל מאזעקות "צבע אדום", הפרידה מאביב, שיצא להגן על הבית ולא שב, היממה במהלכה חלי והילדים התבצרו בממ"ד עד הפינוי באישון לילה כשאביב נותר מאחור. חלי מלאת הערכה והוקרה לתושבי המושב הרבים, שסייעו לה וילדיהם להיקלט בקהילה.

רוני גבאי, רכזת "נעורים" מסכמת בראיון פרידה מהמושב ומהנוער את שלוש השנים בהן עשתה חייל בתפקידה. רוני היוותה דמות בוגרת משמעותית מאוד עבור בני הנוער במושב וזה בא לידי ביטוי בציטוטים שלהם במסגרת הגיליון.

בכתבה "רוקדים עם השכנים" ניתן לקרוא על המפגש בין **קרן אורן**, מדריכת ריקודי עם מוכשרת והשכן שלה, **משה תלם**, חקלאי ותיק ורקדן ריקודי עם ששמו הולך לפניו ויוצר מוכשר.

אנו נרגשים להציג את המדור "עט לאהוב", במסגרתו נציג טעימות מספוריהם של ארבעה עשר זוגות שאהבתם נרקמה בין השדות והפרדסים במושב. הסיפור הראשון בסדרה הוא סיפורם המרגש של **חנקה (בן שפר) ושמעון רשף (קלמנוביץ)**, בני דור המייסדים.

לאחרונה, **שני ניצן**, רשפונאית צעירה, זכתה בתואר אלופת ישראל בקפיצות ראווע על סוסים עד גיל 14. התרגשנו לראיין את שני ולשמוע על הישגיה, על הקשר העמוק שנרקם בינה לבין הסוס שלה ועל התמיכה שהיא זוכה לה בבית.

בפינתנו הקבועה "עט ותיקים" מתארחת **אתי רובינשטיין**, מוותיקות המושב, שמסכמת עבור הקוראים יותר משישים שנות מגורים ברשפון, הקמת משפחה, עבודה והתנדבות.

במדור "פנים חדשות" נכיר את **הדר ומוטי שקולניק**, שהגיעו למושב לפני כשלוש שנים והשתלבו בקהילה. במדור "עט קריירה" **בן עשת**, דור שלישי במושב, מספר על חייו המקצועיים כיוצר וידאו מוערך. בסוף הריאיון מצורפים קודי סריקה של הסרטים שבן יצר עבור המושב. צפיה נעימה!

קריאת "עט רשפון" היא דרך נפלאה להתוודע ליוזמות ופעילויות קהילתיות במושב. לפני מספר חודשים המושב התחדש במשק נוסף - **"משק 100"**, בר יין שהפך תוך זמן קצר לאבן שואבת לרשפונאים ולתושבי האזור מכל הגילאים. אך טבעי שוועדת החיילים החליטה להעניק כמתנת חג לחיילים, משרתי שנת שירות וחניכי מכינות קדם צבאיות, שובר מפנק למימוש ב"משק 100".

שתי אמהות מהמושב מראיינות את בנותיהן לטובת הגיליון. **ריבי הורבט** מראיינת את בתה **שחר** לקראת שנת שירות ב"צופים" ו**אידית בן ארצי** מראיינת את בתה **אביגיל** לקראת העליה לכיתה א'.

במדור "עט טיול" שלוש משפחות רשפונאים משתפות בחוויות ממסען המשותף באיסלנד.

ב"עט לזכור" נפרדים מ**מאירה נומברג ז"ל**. ב"עט לקרוא" **אילת רשף** ממליצה על ספר קריאה למבוגרים ו**שי לי מרום** - על ספרי ילדים. את הגיליון חותמים מתכונים לחג ממטבחן של **יורם אורן** ושיר לראש השנה מאת **מתן פורת**.

בעת כתיבת שורות אלה 101 חטופים עדיין נמצאים בעזה. **הדס בן אהרון** הצטרפה ליוזמת הקמת מיצג "הכסאות הצהובים" הנפוץ ברחבי הארץ. היא הציבה בכניסה למושב שורת כסאות צהובים, אליהם נוספו עוד כסאות ע"י התושבים. כל זאת במטרה להזכיר לכל עובר אורח שלא ננוח ולא נשקוט עד שכולם חוזרים הביתה!

קריאה מהנה ובשורות טובות!

תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה. שנה טובה!

חברות המערכת: אילת רשף, דנה יגור, יפעת שדה, נטע קהן ומיכאלה זידנר.

עמוד 4 עט ותיקות: הדרך של אתי מירושלים לרשפון - ריאיון עם אתי רובינשטיין, תושבת המושב משנת 1960 מראיינת יפעת שדה

עמוד 8 עט להצדיע: השבת השחורה - שנה אחרי. ריאיון מטלטל עם אוסקר פלנט, ששירת בתפקיד קצין אספקה של החטיבה הצפונית בעזה מראיינת נטע קהן

עמוד 12 עט להתמודד: כאב האובדן ותקווה לשיקום - ריאיון עם חלי ברעם, אשתו של אביב ברעם ז"ל שנפל בשבת השחורה בכפר עזה מראיינת דנה יגור

עמוד 16 עט קריירה: "היצירתיות לא מחכה לרגע המושלם, היא מעצבת את הרגעים המושלמים" (ברוס גאררנאנד) - ריאיון עם בן עשת מראיינת יפעת שדה

עמוד 20 עט נעורים: "הייתי הבחורה עם המחצלת" - שיחת פרידה עם רוני גבאי, רכזת ה"נעורים" מראיינת מיכאלה זידנר

עמוד 24 עט לאהוב: "השכנה מהמרפסת ממול" - סדרת כתבות על סיפורי אהבה שנרקמו ברשפון - חנקה ושמעון רשף מאת אילת רשף

עמוד 27 עט פנים חדשות: זוג + ארבעה ילדים מחפשים בייבי סיטר - ריאיון עם הדר ומוטי שקולניק מראיינת מיכאלה זידנר

עמוד 30 עט ספורט: הלוחשת לסוסים - ריאיון עם שני ניצן, אלופת ישראל בקפיצות ראווע עם סוסים עד גיל ארבע עשרה מראיינת נטע קהן

עמוד 33 עט צופים: מחנה קיץ שבט ניר מאת צוות קהילה של השבט

עמוד 34 עט יוזמה: משק 100 - הרבה יותר מ"בר יין" - ריאיון עם אמיר בוארון מראיינת דנה יגור

עמוד 36 עט קהילה: "רוקדים עם השכנים" - משה תלם אורח כבוד בהרקדה של קרן אורן מאת נטע קהן

עמוד 37 עט כיתה א': ריאיון עם אביגיל בן ארצי העולה לכיתה א' בבית הספר גש"ר מראיינת אידית בן ארצי

עמוד 38 עט בוגרים: לקראת שנת שירות - ריאיון אישי עם שחר הורבט מראיינת ריבי הורבט, אמה של שחר

עמוד 39 עט לקרוא: המלצה על ספר קריאה לילדים מאת שי-לי מרום, תלמידת כיתה ה'

עמוד 40 עט לטייל: המסע של הרשפונאים לארץ "הקרח והאש" מאת דנה יגור

עמוד 43 עט לזכור: מאירה נומברג ז"ל

עמוד 44 עט קהילה: הפינה הצהובה מאת הדס בן אהרון

עמוד 45 עט להצדיע: טקס בוגרים מאת דנה יגור

עמוד 45 עט להצדיע: עדכון ועדת החיילים מאת תמי שחורי ודנה יגור

עמוד 46 עט לקרוא: המלצה על ספר קריאה למבוגרים מאת אילת רשף

עמוד 47 עט לבשל: מתכונים לראש השנה באדיבות יורם אורן

עמוד 48 שנה טובה, אה? - שיר של מתן פורת

הדרך של אתי מירושלים לרשפון ריאיון עם אתי רובינשטיין תושבת המושב משנת 1960

מראיינת יכעט שדה

אתי וראובן ביום חתונתם

אתי רובינשטיין, מוותיקות היישוב, תושבת רשפון משנת 1960. אתי הגיעה למושב בעקבות נישואיה עם הבן הראשון של רשפון, ראובן ז"ל, בנם הבכור של שושנה ונפתלי רובינשטיין ז"ל, ממייסדי המושב. כאן הקימה יחד עם ראובן משפחה לתפארת, שלושה ילדים, איל, אמיר ז"ל ואופירה, מהם צמחו וגדלו שישה נכדים (דין, מאי ועלמה - ילדיהם של אמיר ז"ל וטלי, הגר, רומי וליהיא - בנותיהם של אופירה וערן שטרן). אתי עבדה בהנהלת החשבונות של המושב, ובמשך שנים רבות היא מתנדבת בתפעול הספרייה היישובית. נפגשנו בביתה הנעים, בו היא מתגוררת מאז שעברה לרשפון ושוחחנו על חייה ועל החיים במושב.

הגעת לרשפון בעקבות נישואיך לראובן, ספרי לנו על עצמך בשנים שקדמו למעבר למושב.

נולדתי בשנת 1940 בירושלים. הוריי עלו מיוון בשנות ה-30 של המאה

עם הילדים: איל, אמיר ז"ל ואפירה

הקודמת ואני מדברת יוונית שוטפת. סבי, שהיה סוחר מצליח בעירו, רכש עבור אבי, שסיים לימודי רוקחות ביוון, בית מרקחת בירושלים. סבי הבטיח שיצטרף אליו בהמשך. הבטחה זו לא מומשה, מאחר שבשנת 1943 נרצח סבי בתלייה ביוון ע"י הגרמנים. בית המרקחת בירושלים, לעומת זאת, קיים עד היום באותו מקום. אני הבכורה מבין ארבע בנות. גדלתי בירושלים ועברתי בה שלוש מלחמות - מלחמת העולם, מלחמת השחרור ומבצע קדש. למדתי מכתה א' עד י"ב בגימנסיה העברית הירושלמית והשתתפתי גם בפעילות תנועת הצופים.

מה זכור לך מירושלים בעת המלחמות?

במלחמת העולם הייתי עדיין ילדה קטנה. ממלחמת השחרור יש לי זיכרונות רבים ובמבצע קדש כבר הייתי בגדנ"ע והתנדבתי עם הנערים והנערות האחרים. אני זוכרת אותנו לבושים במדי הגדנ"ע, עוברים

הפתעת! ירושלמית שיודעת לשחות? למדתי שחייה בבריכה היחידה שהייתה בירושלים, בריכת ימק"א. שהייתה פתוחה כל ימות השנה. נרשמתי בזכות חברים של הוריי, שהיו מנויים שם, כאשר פתחו קורס שחייה לחברים. אהבתי לשחות ואני

אתי ושלוש אחיותיה

זוכרת במיוחד איך בימי החורף, כששלג בחוץ, חברתי ואני באנו לשחות בבריכה, שהייתה פנויה עבורנו בלבד...

מתי הפכת לרשפונאית?

לקראת סוף השירות הצבאי התחתנו ועברנו לגור ברשפון. עד אז, ההכרות היחידה שלי עם רשפון הייתה השלט "רשפון", שהתנוסס בכביש החוף, אותו ראינו בדרך, כשהיינו נוסעים כל שנה מירושלים לנופש בנתניה. ההורים של ראובן, נפתלי ושושנה רובינשטיין ז"ל, הקצו לנו שני חדרים בביתם, להם הוספנו מטבח ושירותים ולמעשה זה היה הבסיס לבית בו אני גרה היום, שכמובן התרחב והשתנה עם השנים בהתאם לצרכי המשפחה. כיום, גרים בו גם אופירה בתי וערן חתני, עם הנכדות וכלתי טלי ונכדי מתגוררים בהרחבה.

איך עברו עלייך השנים הראשונות ברשפון?

אמנם הגעתי לרשפון כשהחקלאות עדין תפסה חלק גדול ועיקרי של העיסוק והפרנסה, אך אני עבדתי מחוץ למושב, כמנהלת חשבונות. בזמן השירות הצבאי למדתי הנהלת חשבונות, תחילה בהתכתבות

(כך התקיימו בשנים אלו לימודים מרחוק...) ולאחר מכן בלימודים פרונטליים בת"א. שנים רבות עבדתי במפעלי הבירה, בתחילה בנתניה, במפעל "אביר" ובשנת 1966,

בספרייה

בעקבות איחוד עם חברת "נשר", עברו המשרדים לבת ים ובהמשך לתל אביב. בשנת 1978 הציעו לי עבודה בהנהלת החשבונות של המושב. הסכמתי בשמחה ועבדתי במושב מאז ועד פרישתי, בשנת 2000, למעלה מעשרים שנים.

עבודה במקום מגוריך, עם קהילה קטנה, יכולה להיות מורכבת. איך זה היה עבורך?

ראשית, כאמא לשלושה ילדים

עם הנכדים בהפלגה בים התיכון

זה היה מאוד נוח ונחמד לעבוד קרוב לבית. מעבר לכך, נהניתי הן מהעבודה עצמה והן מההיכרות עם כל האנשים. מטבעי אני נוחה לבריות, לא הייתה לי בעיה עם אף אחד וגם אם היו אתגרים, הם נפתרו תמיד בדרכי נועם. בהנהלת חשבונות פגשתי והכרתי את התושבים מזוויות שונות. זכור לי במיוחד אותו אדם, שהבחין כי בחשבוננו הופקד סכום שאינו שלו ומיהר אליי, על מנת לתקן את הטעות.

בנוסף לעבודה במושב, במשך קרוב לחמישים שנים את מתנדבת בספרייה במסירות ובהתמדה. ספרי לנו על הפעילות מבורכת הזו.

כבר כילדה הייתה לי אהבה לספרים. מתחת לדירה בה התגוררנו בירושלים, היו חנות

ספרים והוצאת ספרים. החלק האחורי בחנות שימש כספרייה. מהרגע שלמדתי לקרוא, נהגתי לשאול שם ספרים. עד היום אני זוכרת, לפרטי פרטים, את מראה הספרייה.

בשנת 1977 הספרייה במושב נדדה ממיקומה בצריף ליד הביציה (מועדון לחבר כיום) ל"בית גופרמן". הספרים רוכזו בארגזים לקראת המעבר והצעתי לספרן דאז, עמוס בן אליעזר, עזרה במעבר לספרייה המחודשת. חנכנו אותה מחדש בחלקו הדרומי של "בית גופרמן" ומאז אני מתנדבת בה.

במשך השנים המשכתי לתפעל את הספרייה, בעזרת מתנדבים, בני נוער ומבוגרים, וביניהם גם בתי ונכדותיי. ראובן ז"ל גם התנדב בפעילויות רבות במושב, לרבות בית הכנסת, בית העלמין, טקסים ואירועים ועוד. גם אמיר ז"ל לקח חלק פעיל מאד בחיי המושב, לרבות הקמת צח" (צוות חירום יישובי) ותפעולו, טקסים ואירועים ועוד. הספרייה שינתה מיקומים בתוך "בית גופרמן". אחרי הפיצוץ בתע"ש (בשנת 1991) עברה הספרייה לחלקו הצפוני של "בית גופרמן" והתחדשה בשטיחים מקיר לקיר ומדפים חדשים. לפני מספר שנים הפכה הספרייה לחלק מבית הקפה המופעל במקום, אז

טיול משפחתי ליוון

עם הנכדים

בטיול לסרי לנקה

טיילת ברחבי העולם, עם מי ומתי?

הטיול הראשון עם ראובן, בשנת 1977, היה ליוון ואיטליה. זכור לי שבשנת 1982 תכננו טיול לאנגליה וצרפת. הכל היה מוזמן ומאורגן ואז פרצה מלחמת "שלום הגליל" וגייסו את ראובן למילואים. דמי הביטול לטיול עלו ככל שהתקרב המועד, אך שמרתי על אופטימיות והתעקשתי שלא נבטל. יומיים לפני מועד הטיול, ראובן שוחרר ויצאנו לטיול המתוכנן. טיילנו יחד ליעדים נוספים, ביניהם מצרים, ספרד ופורטוגל. לראובן הייתה יכולת תקשורת, גם ללא שפה ובעזרת סימונים, חוש הומור ותושייה, הצלחנו להסתדר בכל מקום. הטיול האחרון שלנו ביחד היה שוב ליוון.

ראובן נדבק בחיידק אלים ועבר תקופה ממושכת של אשפוזים וטיפול אנטיביוטי, אך לצערי, הפעם האופטימיות שלי לא עזרה. עד הרגע האחרון האמנתי שאדם חזק וגדול כמו ראובן יוכל להתגבר על החיידק. אבל על אף כל הניסיונות, הטיפולים התרופתיים והאשפוזים הממושכים, שנמשכו כשנה וחצי, ראובן נפטר בפברואר שנת 2002. בחלוף תקופה, הבנתי שהרצון והאהבה לחוות חוויות ולבקר במקומות חדשים נותרו בי ולכן הצטרפתי לקבוצה מטיילת. משנת 2002 טיילתי ברחבי העולם, לדרום ומרכז אמריקה, אינדונזיה, וייטנאם, קמבודיה, הודו ומדינות רבות נוספות. פעם הצטרפה אלי חברה, בפעם אחרת אחותי ובטיול האחרון שלי לסרי לנקה הצטרפה אליי בתי, אופירה. טיול אחד שהיה משמעותי במיוחד עבורי ועבור המשפחה היה שיט בים התיכון, בחנוכה 2017, אליו הזמנתי את כל ילדיי, נכדיי ומחותניי, אשר היה למעשה טיול פרידה מבני ז"ל, שנפטר במאי 2018. מגפת הקורונה והמלחמה הנוכחית עצרו לעת עתה את תחביב הטיולים והאמת היא שאני כבר לא מרגישה את אותה התשוקה לראות עולם.

מה את חושבת על רשפון של היום?

המושב גדל והתרחב, אני כבר לא מכירה את כולם כמו פעם, אך זהו מקום נהדר לחיות בו, גם בשנים האלו. זכיתי שגם נכדיי, דור רביעי ברשפון, יגדלו ויחיו כאן ואני מודה על כך ומוקירה זאת.

תודה רבה על הריאיון והאפשרות להכיר אותך ואת פועלך. מערכת העיתון מברכת אותך לעוד שנים רבות של בריאות טובה, טיולים, התנדבות והנאה מהמשפחה.

גדלו, חברה הזמינה אותי לשחק. נזקקתי לריענון קל ומאז אנחנו משחקות יחד. הצטרפנו למועדונים, השתתפנו בפסטיבלים ובתחרויות ועד היום, שלושים שנים אחרי, אנחנו עדיין משחקות במועדונים וכן כל שבוע אצל חברה אחרת. ממליצה בחום על משחק זה, המשלב מפגש חברתי עם אימון מוחי.

הברידיג' ממלא חלק גדול מזמני, אך לא רק. תמיד אהבתי ללמוד ולהעשיר את היכולות והידע. במשך תקופה ארוכה המועצה האזורית הפעילה חוגים בקתדרה בשפיים, ושם ובמקומות נוספים למדתי לימודי העשרה, טיפול אלטרנטיבי, רפלקסולוגיה (שמשמשת אותי עד היום בעזרה עצמית לי ולבני משפחתי), רייקי, כירולוגיה, תחרה רומנית ועוד.

גם היום אני ממשיכה להעשיר את הידע שלי, הן בהרצאות ובפעילויות השונות שמארגנת להנאתנו, בהצלחה מרובה, **הדרה בן יקר**, ב"מועדון לחבר" והן ביצירה, במסגרת חוג העשרה של קהילה תומכת. זהו חוג מדהים, המשלב חברותא בין הנשים המשתתפות. בזמן הפעילות אפשר לשוחח ולהתעניין אחת בשנייה, תוך כדי יצירת בובות, דובונים, שרשרות, רקמות מיוחדות ועוד, לעצמי, לנכדים ולקרובים.

במועדון הברידיג'

ברידיג' הוא משחק נפלא. גם שומר על כושר המוח וגם משמש כבילוי ועיסוק חברתי. הפגישה הראשונה שלי עם משחק הברידיג' הייתה בקורס שהחל פה, בבית העם ברשפון, בשנות ה-70 (גילוי נאות, גם אני הכותבת, למדתי בקורס זה בנערותי). זו הייתה יוזמה של **אפרים דרע ז"ל**, שארגן את המקום, הקבוצה והמורה. הקורס נמשך שנתיים, במהלכן שחקתי עם חברות. לאחר כעשרים שנים, כאשר הילדים

עברנו להשתמש במערכת ממוחשבת לקטלוג והשאלת ספרים. כאשר החלה פעילותו של קפה "דנדי", נדדה הספרייה לחלקו המזרחי האחורי של בית הקפה, משם אנו מוסיפים להפעיל אותה כל יום שלישי, וכן ניתן להשאיל ספרים גם בשירות עצמי, בתיאום.

משהו מיוחד המלווה אותך בהתנדבותך כספרינית המושב?

הספרייה ואני הולכות יד ביד כאמור, שנים רבות. בזכות ההתנדבות בספרייה והעבודה במושב הכרתי את כל התושבים. אני נהנית לראות את הילדים, שפעם היו באים להחליף ספרים, והיום גדלו להיות מבוגרים משמעותיים, בעלי תפקידים מכובדים. חשוב לי להזכיר את המתנדבים הרבים שסייעו בתפעול הספרייה לאורך השנים, אם זה לפרקי זמן קצרים, כמו בני הנוער שהגיעו לשנת התנדבות במסגרת מחויבות אישית, ואם זה המבוגרים כמו **עמוס בן אליעזר ומשה סמולר ז"ל**, שהתנדבו לצדי במשך שנים רבות. כיום מתנדבות יחד איתי אילנית ניצן, בארית סמולר ונכדתי ליהיא.

באותה התמדה, אתי משחקת ברידיג' באהבה והצלחה. ספרי לנו על זה.

עם עבודות פרי יצירתה של אתי

השבת השחורה - שנה אחרי ריאיון מטלטל עם אוסקר פלנט, ששירת בתפקיד קצין אספקה של החטיבה הצפונית בעזה

מראיינת נטע קהן

סגן אוסקר פלנט

באחד הערבים החמים והלחים של חודש יולי פגשתי ב"משק 100" ממש במקרה את **אוסקר פלנט**, שכן לשעבר בהרחבה וחבר של **אורי**, בני. הוא יושב עם חברים על כוס בירה צוננת וצחק עימם בקול רם. היה זה מראה נעים ומרגיע לנוכח העובדה שידעתי שעברו עליו ימים קשים מנשוא במלחמה. אחרי חיבוק חזק ושיחת עדכון קצרה מלב אל לב שאלתי בהיסוס אם יסכים להתראיין לעיתון המושב. אוסקר ענה שהוא צריך לחשוב על זה. כשפניתי אליו שוב לאחר כמה ימים הוא השיב בחיוב ופשוט התייצב בביתי. במשך שלוש שעות גולל אוסקר בפניי לפרטי פרטים את אירועי אותו היום מנקודת מבטו וסיפר על מה שראה במו עיניו.

בשבעה באוקטובר שירת עדיין בצבא. מה היה תפקידך?

באותו זמן הייתי בשירות סדיר בתפקיד קצין אספקה של החטיבה הצפונית בעזה שאחראית על כל היישובים באזור העוטף, מהחוף ועד חניון רעים, כולל כפר עזה, בארי ונחל עוז. במסגרת תפקידי הייתי אחראי על כל תחומי האספקה בחטיבה, לדוגמה תחמושת, דלק, גז, מזון, תשתיות (ביוב ומים), בינוי קל, אפסנאות ורכבים.

איפה היית בשבעה באוקטובר?

הייתי אמור לסגור שבת בבסיס ואפילו שקלתי לקפוץ למסיבת הנובה. מארגני המסיבה נתנו כרטיסים לחילי החטיבה שכן המסיבה התקיימה בשטח האחריות שלנו. מאחר שנסעתי לחו"ל שבוע קודם, החלפתי את השבת עם **מאי**, קצינה בחטיבה שסגרה שבת בפעם

התקשרתי מייד למאי ב-Face Time והתבדחתי איתה: "מה עשית? סגרת שבת ראשונה ויורים עלינו?" תוך כדי השיחה עמה הופיעה על המסך התרעה "הרצליה". זינקתי מהמיטה, רצתי להעיר את עומר ואת אחי **טרוי** שסירב לקום ונאלצתי לגרור אותו בכוח לממ"ד. תוך כדי ריצה אספנו גם את שני הכלבים ואת שני החתולים. התקשרתי מתוך הממ"ד למפקד החדש שלי שהיה רק שבוע וחצי בתפקיד כדי לקבל ממנו הנחיות. בעודנו משוחחים החלטתי לצאת לבסיס.

איך תפקדת עם ארבעים וחמש דקות שינה?

על אף האלכוהול הצלחתי להיות ממוקד והייתי מוצף אדרנלין. ארזתי שני זוגות תחתונים וגרביים, אקדח ושתי מחסניות. ביקשתי ממשפחת **טנא**, השכנים הצמודים שלנו, שטרוי יהיה איתם. עדכנתי את ההורים ונסעתי לתל מונד לאסוף את **ארתור**, חבר וקצין מהיחידה שהיה חמוש בנשק ארוך. בדרך דרומה הורדנו את עומר בתחנת דלק בכביש 6 ואביו אסף אותו.

בשלב זה הרגשת שזה אירוע שונה?

ממש לא. כבר יצא לנו להשתתף במבצעים. היינו בטוחים שמדובר בעוד גל הסלמה. נסעתי דרומה במהירות של 180 קמ"ש. התכנון המקורי היה לנסוע בדרכים לא חשופות עד האוגדה. כשהגענו לאזור מודיעין התחילו לצאת "פושים" על שלושה הרוגים בשדרות ועל מכוניות שרופות בדרך, אך לא העלינו על דעתנו שהחומה נפרצה. אפילו חשבנו

שזו תרמית אינטרנטית או פעולה של חוליית בדואים סוררים.

למה אתה מציין דווקא את החומה?

בשלב הזה שירתי כבר שנה באוגדה, חונכתי על אתוס שהמרחב מוגן ושהוא בלתי חדיר. אומנם היו סימני שאלה מדי פעם לגבי ההגנה והיו גם ניסיונות חדירה אבל עדיין הייתה לנו תחושת ביטחון חזקה מאוד. עם זאת, לא אכחיש שאני וגם לא מעט מחבריי לחטיבה הרגשנו שאין מדיניות בט"ש סדורה ושלעיתים יוצאים למבצעים מסיבות פוליטיות.

איך עברה הדרך?

הנסיעה הייתה מורטת עצבים. באזור מודיעין עצרנו לתדלק בסמוך לכפר ערבי. בתחנה ישבו חמישה צעירים בני הכפר שנעצו בנו מבטים בבוטות. המחשבות שרצו בראש היו רעות. ניהלנו איתם מעין קרב מבטים. אמרתי לארתור שאם הם יתקדמו ארבעה צעדים לכיווננו נפעיל נוהל "מעצר חשוד". כך, יד אחת שלי אחזה בידית התדלוק ויד שנייה הייתה מונחת על ההדק, ארתור נצמד אלי והמחסנית שלו הייתה במצב "הכנס". לשמחתנו יצאנו משם בשלום.

כשהמשכנו לנסוע הגיע טלפון מהמפקד ששאל על מיקומנו. עניתי שאנחנו בכיוון אשקלון ושנגיע תוך חצי שעה. "תעצור!" הוא פקד עליי. אמרתי לו "אין מצב" והבהרתי לו שבכוונתי להגיע לבסיס.

בצבא עובדים על פי פרוטוקולים. חשבתי לתומי שהוא מתקשר כדי לתת לי הנחיות פעולה כמקובל. בפועל הוא התקשר להורות לי לא להתקרב לבסיס ולמצוא מחסה בבית של מכרים או בבסיס צבאי אחר. במקביל לשיחה איתו נכנסה שיחה נוספת **מאלירן**, חבר מהבסיס, קצין טכנולוגיה ואחזקה שעדכן שגם הוא בדרך. הוא שוחח עם הסמח"ט שחיפש אנשים חמושים. הוא ידע שאני עם אקדח ושנסוע איתי קצין חמוש ב-M4. הוא ביקש שניפגש באשקלון. היינו אמורים לצאת לשטח הטבח ב-KIA PICANTO שלי.

דילמה קשה...

זו היתה דילמה והייתי חייב להחליט

טקס מצטיינים של אוגדת עזה, ספטמבר 2023. מפקד החטיבה הצפונית מעניק את התעודה לאוסקר

מדוע?

השיחה הזו גרמה לי לעצור את הרכב בצד הדרך בניסיון להבין מה קורה. פתחתי את הטלגרם וחשכו עיניי. לא אשכח לעולם את המראות הקשים שראיתי, כולל מראות של אנשים שהכרתי אישית.

איך הצלחת להתעשת?

הייתי בעשייה, עבדתי כמו רובוט, מנותק. התקשרתי מייד לקצינים בכירים ועדכנתי אותם לגבי המצב במוצב נחל עוז. כששאלתי מתי יגיע כוח החילוץ הם ענו שהוא יגיע תוך עשרים דקות. בינתיים קיבלתי שיחות טלפון קשות נוספות מנחל עוז, הטלפון לא הפסיק לצלצל כשברקע נשמעו יריות וצרחות. לא היו בידי תשובות. ניסיתי להרגיע ולציין שהכוחות בדרך ויגיעו בקרוב. הוצפתי בתחושה של חוסר אונים מוחלט. אני הרי קצין תחזוקה ולא מנהל כוחות חילוץ.

הייתה מישהי שהייתי "דלוק" עליה שנשארה בבסיס באותה שבת. שלחתי לה הודעה והיא כתבה לי שהיא פוחדת נורא, שהיא לבד בחדר ושומעת את יריות המחבלים וצעקות בערבית. כתבתי לה שהיא

אם להגיע בהוראת המפקד הישיר שלי לנקודת ריכוז של אנשי המילואים בג'וליס או להישמע להוראה של הסמח"ט שהיה עם החבר הטוב שלי.

איך קיבלת את ההחלטה והאם אתה שלם אתה?

אני לא אשקר, הדילמה הזו מעסיקה אותי עד עצם היום הזה. הבחירה לחבור לאנשי המילואים בג'וליס נוגדת לכאורה את אתוס הלחימה. אבל שאלתי את עצמי איפה אני נחוץ ואיפה אתרום יותר. מצד אחד הייתי מודע לכך שאין לי ניסיון מבצעי ושהיו לי רק שלושים כדורים במחסנית. מצד שני יש לי הבנה וידע על הגזרה, אני מכיר את המבנה הארגוני שלה ויודע איך לתת מענה לצרכים בשטח. אין-לזה תחליף. בהתייעצות משותפת עם המפקד שלי ועם אלירן החלטנו שאצטרף למילואימניקים בג'וליס ואמלא גם את התפקיד של אלירן שיצא עם הסמח"ט לאזור הלחימה. תוך כדי הנסיעה, סמוך לג'וליס, קיבלתי טלפון מהמ"פ של נהגי הקו במוצב נחל עוז. הקצינה הייתה בפניקה ושאלה מתי מגיע כוח החילוץ למוצב נחל עוז. השבתי שאבדוק. זה היה רגע משמעותי.

חייבת להסתתר מתחת למיטה. הצעתי לה שתיקח את כל התיקים הגדולים בחדר ותתכסה בהם, שתניח גם שני מזרנים על המיטה. במזל גדול נכנסו המחבלים לשני החדרים הקיצוניים ופסחו משום מה על החדר האמצעי במגורי הבנות שבו היא הסתתרה.

בג'וליס המשכת בהתארגנות לתגובה של צה"ל?

אחרי צ' חברתי לגדוד 13 של גולני. מח"ט במילואים החליט מי ייצא לעוטף ומי יישאר בג'וליס מתוך קבוצה של קצינים שקיבץ סביבו. הוא הורה לי לצאת לעוטף ברכב הראשון בשיירה.

פחדת?

הפחד והלחץ התעצמו ככל שנקפו השעות. זה היה יום של מלחמה ושל מארבים. היה לי ברור שאני הולך אל הלא נודע. נסענו בשיירה. היו איתי ברכב שני קצינים, אחד עם רובה והשני עם אקדח ואנחנו נחשבנו "הכי חמושים". המפקד שלי נהג ואני ישבתי לצידו. תוך כדי הנסיעה הוא ניהל ישיבה טלפונית ונתן לי הוראה לכתוב סיכום של הישיבה. פתאום ראיתי מטח טילים שנפל קרוב אלינו. צעקתי עליו שזה בלתי אפשרי לכתוב ושייסע מהר יותר.

איך הוא הגיב?

הוא הסתובב אליי ואמר לי: "אין מה לעשות, אם נגזר עלינו למות היום אז נמות".

זה ערער אותך?

צרחתי בתגובה: "תקשיב טוב! אנחנו לא מתים היום... קניתי כרטיסים לנוי זילנד ואני מתכוון לטוס לשם". מאותו רגע שתקנו. בדרך חלפנו על פני כוחות משטרה ומחסומים.

כשהגענו לתחנת דלק ראיתי בפעם הראשונה ניצולים מבארי מכוסים בשמיכות, מתגודדים סביב מדורה מאולתרת כמו הומלסים, מוקפים בכוחות ביטחון. הייתה תחושה של כאוס. הצבא ניסה לעשות סדר ולא לאפשר לכל מי שהגיע להיכנס

צוות המילואים עם אוסקר (משמאל). בתום שלב התמרון העצים, פברואר 2024

לשטח הלחימה ולהילחם.

לכם ניתן אישור?

כן.. נסענו דרוכים, בלי חגורות בטיחות, בנשק שלוף כשהעיניים סורקות מסביב, ואז הגיהנום נגלה מול עינינו בהדרגה. ראינו את הגופה הראשונה אחרי שלושה קילומטרים וככל שהתקרבנו לאזור רעים, ראינו עוד ועוד גופות. לא ידענו להבחין בין גופות המחבלים לבין גופות האזרחים. לא יכולנו לעצור. זה היה מסוכן בגלל חשש ממארבים ובנוסף היינו צריכים להגיע לבסיס בכדי לבצע את משימותינו. זה היה פשוט נורא. אחסוך ממך את הפרטים.

מה קרה כשהגעתם לרעים?

נסענו במעין סללום בין אופנועי

זה לא היה מסוכן?

בדיעבד הבנתי שזה היה מסוכן מאוד.

לא הייתי מודע לכך שאסור להסתובב ברחבי הבסיס. צלף מכוחותינו הוצב ממש מעל המבנה שלי והוא ביקש אישור לירות בי. במזל גדול מישהו מהחמ"ל עצר אותנו כי הבין שזה אני. הלכתי לחדרי ומצאתי אותו מחורר והרוס. שתי גופות מחבלים היו מוטלות על הרצפה. הבנתי שצריך לרכז את גופות המחבלים שהיו מפוזרות ברחבי הבסיס. הלכתי למטבח כדי להצטייד במפות שולחן. עטפנו את הגופות במפות וכך סחבנו אותן וערמנו אותן בערימה אחת.

איך הייתה ההתנהלות בהמשך?

מאותו הלילה ועד נובמבר עבדנו בלי שינה, בלי הפסקה, בסטרס מטורף, תוך כדי אזעקות וטילים וניסיונות חדירה נוספים של מחבלים. באחד הימים הייתה נפילה של טיל קרוב אליי, אם לא הייתי נכנס למימונית כנראה שלא הייתי פה. היינו דרוכים עם התקפי חרדה, כל רעש הקפיץ אותנו. אבל הייתי צריך להיות ממוקד ולפתור בעיות לוגיסטיות קשות. לדוגמה, למצוא פיתרון לגנרטור של מערכת כיפת ברזל שכשל. אם לא הייתי נותן מענה, לא הייתה כיפת ברזל במרחב עד אשדוד.

מתי יצאת הביתה בפעם הראשונה מאז אותה שבת?

יצאתי לראשונה מהבסיס כעבור שבועיים כדי להשתתף בהלוויית הרבשי"צ של קיבוץ בארי **אריק קראוניק ז"ל** שנקבר ביהוד. אני ועוד מספר קצינים היינו הנציגים הרשמיים של החטיבה בהלוויה אבל השתתפנו בה גם על תקן חברים. יש קשר חזק בין תושבי העוטף לאנשי החטיבה. לכן תחושת הכישלון שלנו בהגנה היא נוראית. כשהנחנו את הזר על הקבר הטרי הרגשתי שכולם מסתכלים עליי בכעס. הייתי שבור לגמרי. משם המשכתי הביתה וכבר למחרת בבוקר חזרתי לבסיס.

האם השתנו המשימות עם תחילת התמרון?

לפני הכול היינו צריכים לאמוד

את הנזקים ולשקם את המוצבים ואת בסיסי הגדודים. נתנו מענה לוגיסטי מלא לארבעים אלף חיילים. כשהכוחות נכנסו לעזה ב-27 באוקטובר, הייתה תחתי מחלקה שמורכבת מאנשי סדיר ומילואים. היא הייתה אחראית על מבצעי אספקה ועל ההכנות לניתוק מוחלט של העוטף מכלל הרשתות הלוגיסטיות למשך שבועים ושתיים שעות. משימה נוספת וקשה שנמשכה שלושה שבועות הייתה פינוי גופות המחבלים במשאיות קירור לבסיס שדה תימן ולמחנה שורה. אחרי נובמבר נכנסנו לשגרת לחימה, קיבלנו משימות הגנה ואחריות על שטחים בתוך הרצועה.

היית עד לתהליך הפקת לקחים באוגדה תוך כדי המלחמה?

כן. לאור ההבנה שהתפקיד שלי דורש ניסיון וידע מקצועי, לקראת השחרור שלי מונה לי מחליף שהיה נגד ותיק ומנוסה בצבא. אני מאמין שיהיו שינויים נוספים בהמשך בעקבות הפקת הלקחים.

אפשר לשאול שאלה אישית?

כן.

האם הקדשת זמן לטיפול בעצמך אחרי כל מה שראית וחווית?

כבר בשמונה באוקטובר התייצבו שנים עשר עובדים סוציאליים בחטיבה אבל החלטתי לא להיעזר בהם. למעשה רק לאחר חודשיים קיימתי שיחה טיפולית ראשונה.

למה חיכית כל כך הרבה זמן?

הרגשתי שיש אנשים שזקוקים לעזרה יותר ממני ושמיגיע להם לקבל עזרה לפניי. אלה היו אנשים שאיבדו חברים קרובים או פקודים ישירים. בהמשך החלטתי בכל זאת לקבל עזרה כי היה לי חשוב להיות חזק בשביל מאי ולתמוך בה.

איך הבנת שאתה צריך עזרה?

התמודדתי עם התקפי חרדה וכעס, "התפוצצתי" על המפקד שלי. מאי ניסתה לעזור ושיקפה למפקד את

מצבי. הגעתי למצב שהתפרקתי ובכיתי. אז החלטתי לפנות לקב"ן. נפגשנו כחמש פעמים, הוא נתן לי כלים להתמודד ו"עשה לי סדר בראש". משם התקדמתי לבד.

מתי השתחררת?

הייתי אמור להשתחרר בינואר 2024 אבל הארכתי את השירות עד מרץ. היינו בתוך שגרת לחימה. היה לי הסכם עם החטיבה שמייד לאחר השחרור אטוס לטיול שתכנתי בניו זילנד אבל אם יהיו זקוקים לי, אחזור לאוגדה.

וחזרת?

כן. נסעתי לחודשיים וחצי וחזרתי לחודשיים נוספים של מילואים.

הצלחת ליהנות ולהתנתק מהמלחמה?

לא ממש. ציפיתי שיהיה לי טיול כיפי, אבל בשלב מסוים הבנתי שהראש שלי בארץ. לא חיפשתי מסיבות ו-FUN אלא דווקא שקט. עשיתי הרבה טרקים לבד עם עצמי. המחשבות לא נתנו לי מנוח. שחזרתי רגעים שנחרטו בזכרוני וניתחתי את מהלך המלחמה. היה לי מזל גדול שחבר מהתיכון ששירת בגבול הצפון טס איתי. חלקנו חוויות מלחמה משותפות וזה עזר לי בהתמודדות.

חלפה שנה כל כך קשה לעיכול. אתה מסוגל לחשוב קדימה?

כן, אני בסדר. מצד אחד אני לא מפסיק לדבר ולשתף בחוויות שלי, זה מאוד עוזר. מצד שני אני חושב שהדחקתי מראות קשים ואולי זה מה שמציל אותי. בכל אופן אני מתכנן להתחיל ללמוד משפטים באוניברסיטת רייכמן בתקווה לימים טובים.

אוסקר יקר, תודה מעומק הלב על ריאיון אמיץ, חשוף וכואב. מושב רשפון מצדיע לך ומוקיר לך תודה על תרומתך בהגנה על מדינת ישראל. אנו מאחלים לך בריאות, אהבה, תקווה ושתשלים בהצלחה את מסע הריפוי שלך.

כאב האובדן ותקווה לשיקום ריאיון עם חלי ברעם, אשתו של אביב ברעם ז"ל שנכל בשבת השחורה בכפר עזה

מראיינת דנה יגור

אביב ברעם

מספר הנרצחים בשבת השחורה הוא בלתי נתפס! אינספור סיפורים מצמררים, תמונות של משפחות שבתיהם נהרסו, פנים של אנשים שלא הכרנו, גברים, נשים, קשישים וילדים שנטבחו באכזריות. אינספור שברי חיים שהתנפצו, בלתי ניתנים להכלה. אין מילים המתארות בדיוק הנכון את גודל האובדן והשבר, את רגעי האימה של קרבות המעטים מול הרבים, ונפילתם של הגיבורים שחרפו נפשם על הגנת הישובים. אחד הגיבורים הוא **אביב ברעם ז"ל**. אביב היה חבר כיתת הכוננות של קיבוץ כפר עזה. הוא נפל בבוקר "השבת השחורה" בהגנה על הקיבוץ. מאז חודש נובמבר 2023 אלמנתו **חלי (רחל) וילדיהם**,

עומר בן החמש, **רני** בת השנתיים והכלב **ג'ון ג'ון** גרים ברשפון.

כשפניתי לחלי בבקשה לראיין אותה ל"עט רשפון" היא הסכימה מיד.

כשנכנסתי לביתם המטופח ראיתי בית "רגיל" של משפחה צעירה, עם

משחקי ילדים בכל פינה, ספרי ילדים ויצירות מלגו שעומר בונה.

רק התמונות של אביב ז"ל ברחבי הבית, מסגירות את הטרגדיה המשפחתית.

חלי שיתפה בפתיחות ובאומץ בסיפורם. היה זה מפגש מלא בדמעות של שתינו. יצאתי ממנו בתחושה שמדובר באשה מעוררת

השראה בדרך ההתמודדות שלה עם האסון, וגם בתחושת גאווה על קבלת הפנים החמה והתמיכה שהמשפחה קיבלה מהמושב ותושביו.

חלי, ספרי על עצמך

אני בת 34, נולדתי בשדרות והכרתי את אביב בבית הספר האזורי "שער הנגב". אביב נולד בשדה בוקר וכשהיה בן שנתיים וחצי המשפחה עברה להתגורר בכפר עזה בעקבות משרת הוראה של אמו. אביב ואני למדנו יחד בשכבה. בכיתה י"א הפכנו לזוג. במהלך השירות הצבאי אביב שירת כלוחם בנח"ל ואני שירתי

כקצינת קליעה בבא"ח העורף בזיקים. לאחר השירות הצבאי עברנו להתגורר בכפר עזה ובשנת 2017 התחתנו. בהשכלתי אני פסיכולוגית לקראת בחינת מומחיות בפסיכולוגיה קלינית.

מה גרם לכם להכות שורשים דווקא בכפר עזה?

לאביב היתה משפחה בכפר עזה. הוא היה מאוד מחובר למקום ולאנשים ולא ראה את עצמו גר במקום אחר. בשל עבודתו הוא היה צריך לבלות זמן רב בנסיעות, אבל היה מוכן לשלם את המחיר הכרוך בכך. אני נולדתי בשדרות, ולכן החיים על גבול רצועת עזה היו מוכרים לי. יחד עם זאת, כשהתחלנו לחשוב על הרחבת

המשפחה, היה לי קשה להשלים עם העובדה שילדיי יחיו בצל האיום הבטחוני על כל משמעויותיו. אביב, לעומת זאת, לא היה מוכן לגדל ילדים בשום מקום אחר... נשארנו בכפר עזה. בשנת 2019 נולד בנו הבכור עומר ובשנת 2022 נולדה רני. הגענו להסכמה שאם תתחיל מתיחות ביטחונית, מיד נארוז ונעבור למרכז הארץ במטרה לאפשר לילדים ילדות שלווה, לחסוך מהם חרדות מהאזעקות, "צבע אדום" ושהייה ממושכת בממ"ד. ואכן כך התנהלנו מאז שהילדים נולדו. אפילו את הברית של עומר קיימנו במושב "כוכב

מיכאל" שם יש לנו חברים, כי בדיוק הייתה מתיחות ביטחונית.

ספרי על אביב ז"ל

אביב היה איש שמח, אהב אנשים והיה מאוד אהוב. אביב אהב את החיים, לטייל, לארח, לעזור לאנשים, לארגן כל מה שצריך בכל תחום. הוא היה איש משפחה ואבא מהמם. אבא נוכח, לקח את הילדים לטיולים, הכין אוכל, העצים ופרגן. אחד הדברים הכי זכורים לי שמזוהים אתו הם החיבוקים של אביב. הוא היה מחבק בחום ואהבה. סימן ההיכר של אביב היה החיוך שלו ולכן קעקע סמילי על הבוהן שלו בעת חופשה בתאילנד עם חברים מהקיבוץ. כחודש אחרי שנפל החלטתי יחד עם אחיו **אורי**, להנציח את זכרו בקעקוע זהה. כשישנים אנשים, בני משפחה וחברים, בחרו לקעקע את הסמילי הזה כאקט של הנצחה לזכרו של אביב ז"ל.

קעקוע הסמילי של אביב | קעקוע לזכר אביב ברעם

מה היה עיסוקו של אביב?

אביב היה מנהל הבמה של **עברי לידר**. לאחר שהשתחרר מהצבא החל לעבוד באחת מחברות התאורה והסאונד המובילות בישראל - "סינקופה 2002" הממוקמת בכפר עזה. במקביל הוא למד לתואר ראשון בתרבות יצירה והפקה במכללת ספיר. עברי לידר היה לקוח של סינקופה וככה נוצרה ההיכרות הראשונה. אביב היה מקצועי ואנושי וזו היתה התשתית לחיבור בין עברי לידר לבינו. כחלוף מספר שנים של למידה וצבירת ניסיון, אביב עבר

לעבוד עם עברי. בקיץ 2023 הוא החל לעבוד גם עם **חנן בן ארי**, כמפיק טכני. אביב שירת במילואים בדרך כלל בגבול הצפון והתקשה מאוד לשלב בין המילואים והעבודה. לכן, כשהציעו לו לעשות מילואים בכיתת הכוננות של כפר עזה, הייתה לנו סוג של תחושת הקלה. חשבתי לתומי שלא רק שזה יקל על החיים, זה גם יותר בטוח ורגוע. ואכן, בשנים האחרונות אביב היה חבר בכיתת הכוננות של הקיבוץ. בעבר הוא החזיק נשק בבית אבל הייתה הוראה של צה"ל להפקיד את הנשקים בנשיקה של הקיבוץ ולכן הנשק של אביב היה שם. עוד נגיע לנקודה זו בהמשך...

איך התמודדתם כמשפחה עם העובדה של אביב בלילות?

מצאנו איזון. אביב היה עם הילדים בבית בבקרים ואני בערבים וזה הסתדר. התפתחנו כל אחד בתחומו וגם כזוג במהלך השנים. כשאביב

נפל היינו שבע עשרה שנים יחד, יותר ממחצית חייו. אביב "נמס" מהילדים כל פעם מחדש. היינו נוהגים לעשות אתו שיחות וידאו כשהיה בעבודה. הוא מאד אהב את השיחות האלה וצפה להן.

מה קרה "בשבת השחורה"?

שבוע לפני, אמי, הילדים ואני טסנו לחופשה בצרפת. אביב נאלץ להישאר בבית בשל אילוצי עבודה. הייתי מוצפת תחושת דאגה לאור העובדה שאביב נשאר לבד. כשחזרנו הביתה ונוכחתי לדעת שהכל בסדר, נרגעתי. ביום שישי, ערב שמחת תורה, התארחנו אצל אמי בשדרות לארוחת ערב חג. חזרנו הביתה והלכנו לישון.

ב 6:30 בבוקר החלו אזעקות וטילים והערתי מיד את אביב. לא הבנתי מאיפה זה הגיע פתאום, לא היה שום רקע, שום חיסול, שום התראה. רצנו כולנו לממ"ד בבית ואחרי כמה דקות התחלתי לארוז לפי הנהל

משפחת ברעם חוגגת יום הולדת 4 לעומר בכפר עזה

הקבוע - אם יש מתיחות ביטחונית, עוזבים עד יעבור זעם. תוך כדי התארגנות אביב קרא לי החוצה והשמייע לי הודעת שמע של הרבש"צ בקבוצה של כיתת הכוננות, ממנה שמענו לראשונה שיש מחבלים בלב הקיבוץ. כל חברי כיתת הכוננות התבקשו להגיע בדחיפות לנשקיה. אביב החל מיד להתארגן תוך כדי שברקע נשמעות אזעקות "צבע אדום" בלתי פוסקות. היו ברשותו בבית וסט עם שכפ"ץ, נעלים, קסדה אך לא נשק. אחרי כמה דקות אביב קרא לי שוב החוצה וביקש שאעזור לו להכניס כדורים למחסניו. הבחנתי שאביב לחוץ. אני לא חושבת שאי פעם ראיתי אותו כך, עם סבר פנים מלאי דאגה ולחץ. הילדים שאלו לאן אבא הולך ונאלצנו לספר להם שיש אנשים רעים בקיבוץ ואבא יוצא להילחם בהם ועוד מעט הוא ישוב. אביב יצא ב- 6:59 מהבית, אסף חבר

נוסף מכיתת הכוננות שגר לדינו ויחד הם רכבו על טוסטוס לנשקיה. בדרך הם כבר קיבלו לא מעט דיווחים על מחבלים שחדרו לקיבוץ ועל אנשים שנפגעו. הם עצרו את הטוסטוס בתחנת האוטובוס הסמוכה ורצו לכיוון הנשקיה, ואז נפלו לתוך מארב. הם לא העלו בדעתם שהמחבלים ידעו את מיקום הנשקיה ויארבו להם. באותו שלב אביב והחבר לא נפגעו והצליחו להגיע לנשקיה. אביב מצא את הנשק שלו ויצא לקדמת הנשקיה, כדי להבין מאיפה יורים עליהם. הם זיהו מחבל בסמוך וחיסלו אותו. החברים סיפרו שאביב היה נחוש להמשיך להילחם אל מול האויב. בהמשך אביב חזר לקדמת הנשקיה וראה שני חברים מכיתת הכוננות שנפגעו ושכבו על הדשא המרכזי. כשיצא לראות מה מצבם הוא נורה ונפגע בירך. את המידע הזה קבלתי מעדות של שני אנשים ששרדו את

הקרב. ב- 7:20 אביב התקשר אלי. לא אשכח את השיחה הזו לעולם. הוא אמר לי "רחל, ירו בי. נפגעי ברגל. יש פה עשרות הרוגים ופצועים. תודיעי לכולם לא לפתוח דלתות כי הם במדי צה"ל ותזמיני לי חילוץ. אין פה אף אחד". ביקשתי מאביב לתפוס מחסה אבל הוא אמר לי שאין לו איפה להסתתר והבנתי שהמצב חמור מאוד. לאחר השיחה ניסיתי להתקשר לכל מי שאני מכירה, אבל לא היה כל מענה. בדיעבד נודע לי כי ב- 7:21, ממש דקה אחרי השיחה שלנו, אביב התקשר לשחר, חברתנו, שאבי, בעלה היה אחד מחברי כיתת הכוננות שנורו באותו מארב. אביב נורה כאשר יצא לחלץ את אבי. אביב אמר לשחר שאבי אוהב אותה ובהמשך שחר שיתפה שברקע שמעה את אבי צועק: "תגיד לה שאני אוהב אותה!". כך היה אביב, בעודו פצוע ומדמם

עומר ברעם ביום העצמאות 2024 בגן חצב

רי ברעם עם תמונה משפחתית בגן דקל

הוא עזר לאבי ולשחר לסגור מעגל. ב 7:26, אחרי שאף אחד לא ענה לי לטלפון התקשרתי לאביב ואמרתי לו שהחילוץ בדרך ושהוא חייב לתפוס מחסה כי זה ייקח זמן. רציתי לתת לו תקווה. התחננתי. הוא ניסה להסביר לי שהוא לא יכול. בתסכול רב ניתקתי את השיחה בעודי ממשיכה נואשת לנסות להתקשר למחלצים - ראש המועצה, קצינים וכל מי שהכרתי. במקביל כתבתי הודעות בקבוצה של הקיבוץ ועדכנתי את המשפחה של אביב.

ב 7:37 אביב שלח הודעה בקבוצה של המשפחה ונפרד מאתנו במילים "הוא את כולם אוהב". זו הייתה ההודעה האחרונה שמזקקת בצורה המדויקת ביותר את מי שאביב היה. **הוא רץ לאש למען כולם.** הוא מת כמו שהוא חי, טוטאלי באותה הדרך. לצערי הבנתי שאביב במצב לא טוב בלשון המעטה. חבר בכיתת הכוננות ניסה להגיע אליו אך אביב סימן לו עם האצבע לא להגיע, כי היה ברור שיש מארב נוסף. בשלב הזה המחבלים זרקו לעברו מטען צינור שכל הנראה פגע בו והביא למותו בהמשך. ב- 8:12 או 8:13 התקשרתי לאביב. הוא הצליח לענות לי אבל שמעתי רק את נשימותיו. ביקשתי מחמותי שתגיע לשמור על הילדים כי לא יכולתי לשאת את המחשבה שהוא לבד. הייתי חייבת לצאת אליו. האזור סביב ביתה של חמותי שרץ מחבלים ולא היתה לה אפשרות לצאת. מן הסתם לא עלה בדעתי לצאת ולהשאיר את הילדים לבד. כך בעצם ניצלתי.

נשארתי בממ"ד תוך ניסיון לשמור על הילדים ולשמור סוג של קור רוח. כל הזמן נשמעו אינסוף יריות ופיצוצים סביב ביתנו בזמן שאנחנו הנעולים בממ"ד מבלי לדעת מה קורה מסביב ומה עלה בגורלו של אביב. אחי ודוד שלי נחלצו לעזרתי, הם התחברו

מרחוק למצלמות האבטחה של הבית, ועדכנו אותי בזמן אמת אם המחבלים מתקרבים. בעזרתם ידעתי אם אני צריכה להחזיק את הדלת של הממ"ד ולשמור על דממה או שאני יכולה לצאת מהממ"ד לשירותים ולהביא לילדים סוכריות גומי ופופקורן על מנת שיחזיקו מעמד. כל הזמן העברתי מסר לאנשים בקבוצת הווטסאפ של הקיבוץ שאני חיה ומתפקדת. בהפוגות ארזתי מזוודות, כולל מזוודה לאביב, כי קיוויתי שאולי בדרך נס הוא חולץ.

אחרי כמעט יממה בממ"ד, בשתיים לפנות בוקר בין שבת ליום ראשון, התקרבו חיילים לבית, דפקו על הדלת ואז דפקו על חלון הממ"ד. שאלתי אותם כמה שאלות זיהוי ולאחר מכן פתחתי להם לבסוף את הדלת. הם לקחו אותנו ברכב האמר צבאי לתחנת הדלק מחוץ לקיבוץ. אחד הרגעים הכי קשים עבורי היה הרגע שעזבנו את הקיבוץ כי ידעתי שאביב נותר שרוע שם על הדשא ולא רציתי לעזוב אותו. ביום ראשון בבוקר הגענו למלון בשפיים. רק ביום שני בשעות אחר הצהריים קבלתי את הבשורה הקשה מכל, שאביב אינו בין החיים. הוא אותר באותו מקום בו נפל, על הדשא מול הנשקיה. אחת ההתלבטויות הקשות בחיי הייתה איפה לקבור אותו. החלטנו לקבור אותו בישוב הקהילתי שריגים, בבית עלמין כפרי, לצד חבר אחר בכיתת הכוננות. אני מקווה להעביר אותו לרשפון בהמשך.

איך היה המעבר שלך ושל הילדים לרשפון?

כבר ברגע החילוץ גמלה בלבי ההחלטה שאני לא חוזרת לכפר עזה. עברי ובן זוגי יונתן המתגוררים ברשפון בשנים האחרונות עזרו לנו רבות. בעקבותיהם גם תושבי רשפון רבים שלא הכרתי קודם לכן סייעו

לנו בכל דרך אפשרית. אני לא אזכיר שמות כדי חלילה לא לפספס מישהו יקר שהתגייס לעזור. הדבר שהיה לי הכי חשוב זה לאתר בית עם ממ"ד וגינה באזור. בעזרתם של לא מעט אנשים טובים ונדיבים מרשפון, הגענו לבית שאנו מתגוררים בו היום. בזמן שישבנו שבעה, רשפונאים תרמו כסף, ריהטו את הבית שהיה במקרה פנוי, חילצו ציוד שלנו מכפר עזה והכינו את הבית עבורנו. עברנו לפה ב-1 לנובמבר ולעולם לא אשכח את קבלת הפנים המרגשת שזכינו לה מהתושבים. כל שעתיים עצר פה רכב עם מתנות לילדים, משחקים, בגדים, פרחים, עוגות, הכל בנדיבות אין קץ. שלוש פעמים בשבוע מבשלות שלחו לפה אוכל חם. מערכות החינוך קיבלו אותנו מיד במעטפת חמה ותומכת. כולם עזרו לנו להרגיש רצויים וחלק מהקהילה. לשמחתי הילדים נקלטו יפה בגנים במושב.

אחרי שנתלשנו מביתנו באישון לילה בלי אביב, לחיבוק הקהילתי הזה הייתה משמעות עצומה עבורנו. אין בזה נחמה, אבל זה נעים בלב. כיום אנחנו מרגישים שייכים, מרגישים בבית ואין לזה תחליף. אני מלאת הערכה לקהילת רשפון על החיבוק החם שזכינו לו! המטרה שלי בחיים כעת היא להישאר ברשפון לטווח ארוך. זהו אתגר לא פשוט אך אני עובדת על זה ...

חלי יקרה, קהילת רשפון כואבת את כאבך העצום ואת כאב הילדים על האובדן של אביב ז"ל.
אנו מאחלים לכם המשך תהליך שיקום, התפתחות וצמיחה לצד הגעגוע ושברון הלב.
קהילת רשפון תמשיך ללוות ולסייע לך ולמשפחה ככל שידרש.
שתדעו רק ימים של בטחון, בריאות הגוף והנפש ושפע סיבות לסמיילי 😊

"היצירתיות לא מחכה לרגע המושלם, היא מעצבת את הרגעים המושלמים" (ברוס גארראנד)

ריאיון עם בן עשת
מראיינת יפעת שדה

שעשיתי, אפשר להתייחס לשלוש תחנות בזמן. התחנה הראשונה היא למעשה הבחירה בתחום הידאו והדיגיטל.

האמת היא, שבכלל לא חשבתי שאגיע לתחום הזה, וודאי שלא דמינתי שהוא יהפוך להיות תחום עיסוקי שנים קדימה. אין לי רקע באנימציה ולא התברכתי בכישרון ציור. אני אפילו מתקשה לצייר עיגול 😊. החשיפה הראשונה לתחום הדיגיטל הייתה כשבנתי אתר לכפר תיירותי בתאילנד שהיה בבעלות משותפת שלי, של ליבי אחותי ושני בני דודים. לצורך הענין למדתי את תוכנת הפוטושופ, התלהבתי והתאהבתי בעולם עיצוב הדיגיטל.

כשהגיע הרגע להירשם ללימודים, נרשמתי למסלול לימודים מחייב - מדעי המחשב. גיובה, חברי הטוב, הציע שנלמד תחום קליל יותר, שיהיה גם מהנה. תחומי העיצוב והגרפיקה היו אופציה מעניינת. ללא כל מחשבה לטווח ארוך או כוונה לקריירה בנית תיק עבודות מצילומים שצילמתי בים, הכנתי תפריט "לקפה אולי" ונרשמנו יחד לשלושת בתי הספר הידועים - בצלאל, שנקר והמרכז הטכנולוגי בחולון. לשלושתם לא התקבלנו. בית ספר "חשיפה" בכפר הירוק הציע מסלול דו שנתי הכולל עיצוב דיגיטלי בשילוב תחומים אחרים, כמו עריכה, סאונד, הפקה ואפקטים. נרשמנו, התקבלנו והתחלנו ללמוד בשנת 2003. זו הייתה תקופה נהדרת ומהנה. התחברתי בעיקר לעריכת

בן ואני מתגוררים בשכונת שנים רבות. בין שני המשקים אין גדר או חומה ולעיתים קרובות אנו מתראים לרגע, מנופפים לשלום עם חיוך רחב וממשיכים כל אחד לדרכו ועיסוקיו. הפעם, ישבנו לשיחה ארוכה, נעימה ונינוחה כדי לדבר על עיסוקו כיוצר וידאו, שותף בחברת MOBURST - חברה בעלת שם עולמי בתחומה, המספקת שירותי שיווק וקידום מכירות דיגיטלי לחברות גדולות ומוכרות בעיקר בארה"ב.

בן הוא דור שלישי במושב, בנם של יעקב ונעמי עשת ואח לדפנה, ליבי וסתר, נשוי לצביה ולהם שלושה ילדים

-אחינעם בת 15, אריאל בת 13 וגדי בת 10.

המסע המקצועי של בן קשור בקשר הדוק לחברו הטוב מהתיכון, יובל אטינגר הידוע בכינויו גיובה. שניהם

אין הגעת לעסוק בתחום הזה? בדיעבד אם אני חושב על הדרך

וידאו ולאפקטים בתלת ממד. לא שיערתי בדמינוי איזו התפתחות צפויה להיות בתחום בעתיד לבוא. תקופת הלימודים הייתה משמעותית

בהתפתחות תחום הידאו והדיגיטל בעולם. Youtube, למשל, עלה לאוויר רק בשנת 2004. בשנות ה-90 עדיין לא הייתה אפשרות לערוך סרט לבד באמצעים ביתיים, בעזרת הטלפון או אפליקציות המכוונות לכך. היה צורך ידע של תוכנות עריכה וסאונד שלא היו נגישות ומוכרות לכל אחד.

תוך כדי הלימודים, גיובה, שהוא טיפוס יזמי ודוחף קדימה, העלה רעיון להתפרנס מהפקת סרטי בר/בת מצווה, מצגות לעסקים והמרת קלטות וידאו לDVD. התחלנו לפרסם באמצעות מודעות שתלנו באזור המגורים ותוך זמן קצר הוצפנו בעבודה. במקביל השקענו מאוד בלימודים, אך ללא ספק היינו ממוקדי עשייה. למדנו תוך כדי תנועה ועבודה את חשיבות קשרי הלקוחות ויחסי האנוש. ההצלחה נמדדת בעיקר אם הלקוח מרוצה. למדנו להפיק את המיטב גם מחומרי גלם לא איכותיים במיוחד שקיבלנו מהלקוחות, תמונות וסרטונים ביתיים עם איכות ירודה

לקרות? מקסימום לא תצליחו". קראנו לעסק "קלאצ", שכרנו משרד בתל אביב והתחלנו ב"קטן" - עריכת סרטים לאירועים של מכרים. בזכות המלצות שעברו מפה לאוזן התווספו בהדרגה גם לקוחות עסקיים.

מה הייתה נקודת הפריצה שלכם?

קיבלנו את פרויקט "ילדי החלומות" - אנימציה לילדים של מיטב שירי נתן אלתרמן עם דיבוב של מוני מושונוב לדמות העיפרון של אלתרמן. השם "ילדי החלומות" הוא מתוך רעיון של הקליפ שיצרנו לשיר "נומה בן", בקליפ שיצרנו יש ילדים שזורעים אבקת חלומות על ילדים בשנתם וכך נותנים להם חלומות. בהמשך יצרנו אנימציות לשירי ילדים עבור ערוץ "הופ" ו"בייבי" וכך נוספו פרויקטים. בשלב הזה הגדלנו את הצוות. אחרי שנתיים של עבודה בתל אביב עברנו לחלל ברשפון במשק קרסו. כתוצאה מצמיחת העסק וריבוי הפרוייקטים, התקבלה החלטה ניהולית תפעולית על חלוקת תפקידים בעסק, אני אנהל את התחום האומנותי-יצירתי, קריאטיבי, וגיובה את התחום העסקי.

יש לי ידע וניסיון מולטידיסציפלינרי, בכל תחומי הידאו העריכה, אפטר אפקט, תלת ממד, הפקה ובימוי. גילוי נאות, הצוות המוכשר שהיה ליצידי עשה הכול יותר טוב

<https://youtu.be/4ZWKoi6XTpE?feature=shared> *

בן הפיק לא מעט סרטים עבור קהילת המושב בעיקר לאירועי יום העצמאות. בחרנו להוסיף אותם לכתבה זו להנאת הקוראים. סרקו ותיהנו.

2017 - רשפונאים מגיל 0-100

2019 - רשפוניזיון עצמאות 71

2023 - סרטוני הוקרה למתנדבים השונים

2005 - סרט גמר "קולות החיילים"

2014 - מספרי סיפורים

2018 - 70 דברים שאני אוהב ברשפון

2022 - תושב חדש בא לרשפון

2024 - ימי מלחמה

ממני. במסגרת התפקיד עבדתי מול התסריטאי, המעצב, העורך ואיש הסאונד. הפקנו קלטות ילדים, קמפיינים פרסומיים והפקות עבור חברות סטארט אפ ואחרות. הגדולה שלנו היא היכולת לתמצת רעיון לתוך דקה של סרטון, שמושך את העין והאוזן של הצופה, כי כל עסק רוצה להעביר את המסר באופן תמציתי, סוחף וממוקד. הייתה לנו זכות לעבוד יחד במקצועיות ובאווירה טובה בסטודיו במשך שלוש עשרה שנות יצירה.

ומה קרה בתום שלוש עשרה שנות עבודה משותפת?

הגענו לתחנה השלישית - המעבר ל-MOBURST שהיה לקוח ותיק בסטודיו "קלאצ". הפקנו עבור החברה אינספור פרויקטים, סרטים ואפליקציות. החברה הייתה בשלב צמיחה ורצתה לפתוח מחלקת וידאו משלה במקום לקנות שירותי הפקה, ולכן הם הציעו לרכוש אותנו. עבורנו זה הגיע בטיימינג מושלם והרגשנו מוכנים להתגרר הבא.

בנובמבר 2019, אחרי מו"מ שנמשך כמעט שנה, מכרנו את "קלאצ" והתמזגנו עם MOBURST. המיזוג מוצלח בכל הפרמטרים. המעצבים שהתחילו אתנו את הדרך ממשיכים לעבוד אתנו עד היום בצוות של החברה. החברה גדלה מעשרים עובדים למאה עובדים וזוכה לצמיחה כלכלית ולרווחים. בהמשך MOBURST רכשה סטודיו

עיצוב נוסף שבעליו עבד בעבר כמעצב שלנו, כך שאווירת ה"ביחד" המשפחתית נשמרת. לאחר המיזוג עברנו מהסטודיו ברשפון למשרדים בכפר סבא, אך כעבור ארבעה חודשים פרצה מגפת הקורונה, וכולם עברו לעבוד מהבית. החברה ראתה שעבודה מהבית מתאימה ל-DNA שלה ואינה פוגעת בתפקודה, ועל כן המשכנו לעבוד מהבית. רק לאחרונה חזרנו ליום עבודה אחד במשרדים. באופן אישי, זה ממש מתאים ונוח לי להמשיך לעבוד מרשפון, יש לי חלל

ניכר שאתה חושב מחוץ לקופסא. מתי הבנת שאתה יצירתי ומוכשר?

אני באמת לא יודע. לא הרגשתי כך כלפי עצמי. הודות לפידבקים שקבלתי במהלך השנים השתכנעתי שיש לי את זה. תמיד ידעתי שיש בי את היכולת וכש"קפצתי למים" והתחלתי להעז ולנסות, חוויתי הצלחות. יש בי חשש שהיצירתיות תגמר יום אחד ולא יעלה במוחי רעיון מוצלח, אבל בינתיים ההשראה ממשיכה.

תודה רבה על הריאיון וההשראה. מאחלים לך עוד שנים רבות של יצירה, צמיחה, הנאה ושגשוג בחיים המקצועיים והעסקיים וכמובן עם המשפחה הגרעינית והמורחבת פה במושב.

"הייתי הבחורה עם המחצלת" שיחת פרידה עם רוני גבאי, רכזת ה"נעורים"

מראינת מיכאלה זידנר

מפגש עם ילדי שכבת ט' והוריהם

רוני גבאי, רכזת ה"נעורים" המדהימה שלנו נפרדת מהמושב ברגשות מעורבים ויוצאת לדרך חדשה, בתום שלוש שנים בהן הובילה רוני את פרויקט ה"נעורים" ויצרה יש מאין. היו אלו שנים מאתגרות בהן חווה הנוער, יחד עם כולנו, את מגפת הקורונה ומהשבעה באוקטובר, גם את מלחמת "חרבות ברזל". רוני בנתה תשתית מדהימה לפרויקט ה"נעורים", ואין אחד במושב שלא התאהב בה. רוני ממשיכה כעת לפרק חדש בחייה - התמחות בעבודה סוציאלית.

כמי שראיינה מספר מועמדים וחוותה אכזבות באיוש תפקיד רכזת ה"נעורים", לא היתה מאושרת ממני כשפגשתי את רוני לראשונה בזום לפני יותר משלוש שנים. גם אני התאהבתי בה מיד והאינטואיציה לא הטעתה אותי. אי אפשר היה שלא לזהות את איכויותיה כבר בשיחה הראשונה. פגשתי בחורה חייכנית, אינטליגנטית, מתנסחת בקלילות, בוגרת ועם הרבה ניסיון מוכח עם בני נוער. מיד ידעתי, שמצאנו את האחת שחיפשנו.

זוכרת את המפגש הראשון שלנו בזום?

ברור שאני זוכרת. זה היה אי שם בתקופת הקורונה וזו הייתה הפעם הראשונה שהתנסיתי בזום. מאוד התרגשתי וחששתי שלא אדע לתפעל את הזום.

הייתי עדיין בשרות קבע כשדגן, מנהל מחלקת הנוער במועצה, התקשר אלי והציע לי את המשרה.

רשפון משום מה נראה לי מקום ממש רחוק, לא ברור למה. כל נשכח שהתגוררתי בכפר נטר. ולמרות זאת, המשרה הזו שקפה בעיני בדיוק את מה שרציתי: יוזמה, ערכים, חינוך והדרכה. לכן, ברגע שדגן הציע לי את המשרה, הבנתי שאסור לי לפספס את ההזדמנות הזו ומיד הודעתי בשרות שאני פורשת.

גיבשת בראשן חזון לפיו תפעלי?

כן, אני זוכרת שהצגתי את חזוני כבר

בפגישת ההיכרות עם חברי הוועד המקומי שהתקיימה בזום ואלה היו ראשי הפרקים שלי:

רכזת הנוער תהווה דמות משמעותית עבור הנוער על ידי היכרות אישית ומעמיקה.

רכזת הנוער תהווה כתובת התייעצות וסייע בהתמודדות בצמתים משמעותיות בחיי הנוער.

רכזת המער תעצים את הנוער הן כקבוצה אורגנית והן כחלק אינטגרלי בהווי היישובי והקהילתי כאחד.

רכזת הנוער תפעל לקידום נושאים ערכיים בהתאם למאפייני הקבוצה עימה הוא נמצא וכן בהתאם לתוכנית העבודה והצרכים אשר יוצפו ע"י הנוער והמעטפת שבאה עימו במגע.

איך היו חבלי הלידה? איך בנית את התשתית?

הפגישה הראשונה הייתה עם ההורים במועדון, שם הצגתי להם את החזון שלי. המטרה הייתה להפעיל את שכבות ז'-ט'. הייתה פגישה נעימה ומלאת תקווה.

בהמשך פניתי לקהל שלי - הנוער. קיימתי לפחות שישים שיחות טלפון אישיות לנערות ולנערים. בהתחלה הם היו קצת בהלם, נרתעו, לא ממש הבינו "מאיפה נחתתי עליהם". עד לאותו הזמן מיזם ה"נעורים", לא נחשף בפניהם והם לא ידעו על קיומו.

בשיחות האישיות הודעתי להם שהמועדון פתוח ושהם מוזמנים לפגוש אותי בשצ"פ (שטח ציבורי פתוח). "אני אהיה הבחורה עם המחצלת", כך אמרתי, כדי שיוכלו לזהות אותי. קבענו יום ושעה, הגעתי לשצ"פ, הצטיידתי במחצלת, פרסתי אותה וחיכיתי כפי שהבטחתי. החברה הגיעו, סקרנים והססניים וכל השאר היסטוריה.

ואז החלו הפגישות השבועיות?

האמת היא שזה הרגיש כמו בליינד דייט, גם עבורי. לא היה לי ברור מי יגיע וכמה יגיעו. הרגעתי את עצמי שגם אם יגיעו חמישה, זה הישג. להפתעתי, הייתה הענות רבה, הרבה מעבר לחמישה ובהדרגה הנוכחות

עלתה. השמועה על ה"נעורים" עברה כמו אש בשדה קוצים, וזכינו לנוכחות של כתשעים אחוז מכל שכבה! בהחלט הישג מאוד מרשים. מיזם "נעורים" נולד, בין היתר, כדי לתת מענה לנוער שאינו משולב במסגרת, במקרה הזה נוער שאינו חלק מהצופים. לשמחתי, גם רבים מחניכי תנועת הצופים הצטרפו ל"נעורים", מה שתרם לגיבוש שכבת הגיל ותחושת השייכות. זה היה כמובן הישג משמח ומעבר לציפיות. בשום שלב לא הרגשתי שהצופים מהווים מסגרת שמתחרה בפרויקט ה"נעורים". האפקט המפתיע יותר הוא שבעקבות הפעילות שלנו גדלה גם ההשתתפות של הנוער בצופים. כולם הרוויחו!

מה היה האתגר המשמעותי ביותר בתחילת הדרך?
לא הייתה, כאמור, תשתית, לא היה מבנה פנוי ולכן נפגשנו בשצ"פ. התחלתי בפעילות קלילה, המפגשים הראשונים התקיימו אצל משפחות שאירחו אותנו, לדוגמא ערבי פיצה אצל משפחת ציוני ומשפחת איזנברג. אני חושבת שהקשיים העיקריים של ההתחלה היו בעיקר לבסס את ה"נעורים" כחלק מהקהילה ומהמושב. בהתאמה, הקשיים היו גיוס משתתפים, הסברה ושיווק כדי לרתום את הנוער לקחת חלק בפעילות. בתחילת השנה האחרונה הייתי בחופשה בתאילנד ואחת האימהות כתבה לי הודעה שהיא שמעה על ה"נעורים" ושאלה

הנוער נכרד מרוני גבאי

"**רוני ה-בנאדם** שתמיד פה בשביל כולם, שמה לב לכולם והכי אכפתית שיש, תמיד ידעה להגיד את המשפט הנכון בזמן הנכון" - **ירדן ציוני**
"**רוני היא ממש ממש איכפתית נחמדה ואנרגטית, וגורמת לכל מי שבסביבתה לחייך. לא נשכח אותך אף פעם רוני!!**" - **רם מקמנוס**
"**רוני אכפתית וטובת לב שרואה את העולם וראתה אותנו בעיניים טובות ותמיד היה כיף ונעים להיות בחברתה. רוני עשתה הכל כדי לקרב בין כולנו ולתת לנו תחושת שייכות**" - **שירה גבאי**

"**רוני תמיד חיובית ושמחה היא תמיד פה לעזור ולתמוך תמיד מתעניינת מה קורה איתנו ואיך אנחנו ואני אתגעגע מאוד**" - **רון סקופ**
"**לרוני תמיד יש אנרגיות טובות, תמיד מנסה שלכולם יהיה טוב ושהאווירה תהיה טובה. היא אכפתית ובאמת דואגת לכולם. היא מדריכה אבל גם חברה שלנו. מאוד כיף בנעורים בזכותה. הזדמנות להגיד לה תודה על כל השנים שהייתה כאן איתנו ובשבילנו**" - **אחינועם עשת**

"**רוני, לא מאמין שאת עוזבת איזה חוויות וזיכרונות יש לי איתך ועם הנעורים (רק טובים 😊)** תמיד אזכור את הזמן שלנו ביחד כמה שלימדת אותנו והשקעת תודה על הכל אוהב אותך מאוד ניצי" - **ניצן קהן**
"**רוני, אין לי מילים לתאר אפילו כמה זכיתי בך! מהרגע שהגעתי למושב והבנתי שיהיה נעורים שמחתי ושהכרתי אותך עוד יותר את בן אדם מדהים ואת נתת לי להרגיש תמיד שיש לי למי לפנות ולמי לספר דברים שיושבים עליי ואני מעריכה את זה כל כך אוהבת אותך המון וכל כך עצובה שאת עוזבת**" - **גאיה שולמן**

"**רוני, היית מדריכה מעולה, הכי משקיענית שהכרתי והכי אכפתית. הצלחת לגרום לכולם לדבר איתך ולספר לך דברים ותמיד הקשבת והתעניינת. חבל שאת עוזבת, תהיי חסרה**" - **עידו שרביט**

"**רוני הדבר הכי טוב שקרה למושב וממש נהגנו איתה**" - **גאיה תבור**
"**תמיד שמחה ובאמת חשוב לה מכל אחד ואחד**" - **שני ניצן**
"**רוני תמיד עם אווירה טובה ותמיד שמחה להיות איתנו**" - **מור ניצן**
"**רוני היא מדריכה מעולה אכפתית וכמו אחות גדולה שאין לי**" - **יוני יגור**

מתי זה מתחיל? הודעה הזו מהקצה השני של העולם, ריגשה אותי, כי הבנתי שהצלחתי ו"שעברנו שלב".

היו הבדלים בגישה של הבנות לעומת הבנים?

כמובן שבאופן טבעי היה חיבור מהיר יותר לבנות אבל הצלחתי להתחבר גם לבנים, מעבר למצופה. אני חושבת שלבנות היה קל יותר בהתחלה לפנות אלי בתכנים אישיים, אבל כמובן שיש לי הרבה חיבור ואהבה גם לבנים וגם איתם היו לי שיחות מאוד משמעותיות. הרגשתי שאני מהווה כתובת עבורם לכל דבר ועניין. כמובן שלכל שכבה היו את הסוגיות שהעסיקו אותה ובהתאם לכך בניתי את הפעילות. לפעמים עשיתי פעולות לבנים בנפרד ולבנות בנפרד. בין היתר היה צורך לייצר מרחב בטוח מופרד מגדרית. חלק מהפעולות שעשינו בנפרד היו על מודל היופי, גם של הבנים. הדגש היה בשיח על הסטנדרטים שהחברה מציבה לנו ואיפה זה פוגש את הנוער בחיים שלהם. אני זוכרת את הפעולה הזאת כמאוד משמעותית. דוגמה נוספת הייתה ההרצאה של אליס מילר (אליס מילר, נולדה ב-1972 בדרום אפריקה, מהנדסת אווירונאוטיקה ובעלת רישיון טיס אזרחי שנאבקה למען פתיחת קורס טיס בצה"ל לנשים, באמצעות עתירה לבג"ץ). זה היה ערב לאימהות ולבנות, אך כיון שאליס מילר היא מודל לחיקוי והשראה, אפשרתי גם לבנים להגיע והם אכן הגיעו!

מה גרם לך להכי הרבה סיפוק?

השיתופים האישיים מאוד רגשו אותי, העובדה שראו בי דמות שאפשר לסמוך עליה, לשתף אותה גם בדברים דיסקרטיים. ממש התייעצות ברמה האישית, וכולנו יודעים באיזה מצב מבלבל נמצא הנוער בגילאים אלו, בתקופה הזו בה הם חוו גם את הקורונה וגם את מלחמת אוקטובר המתמשכת.

הם התקשרו אלי במהלך השבוע, בעיקר בקשו לבוא למועדון לפגוש אותי. הקשר היה בעיקר עם החניכים, השתדלתי למזער את הקשר עם

ההורים ולכן לא פתחתי קבוצת וואטסאפ הורים. האמנתי שבגיל הזה הם צריכים לקחת אחריות ואין הכרח שההורים יתווכו.

הקשר עם ההורים היה רק במקרה של מצוקה, כשבקשו שאהיה עירנית ורגישה למתיחות בעקבות מריבה בין הילדים.

היה לי חשוב להחזיק את המרחבים השונים של הילדים בראש. ההבנה שאם ילד עובר תקופה מורכבת בבית הספר זה ממשיך גם ב'נעורים' ויכול להיות שגם בבית. כאן נכנס עוד היבט של ה'נעורים', שמהווה מעין משפך אליו מתנקזות כל זירות החיים של הנער או הנערה.

מה קרה אחרי השבעה באוקטובר?

חוץ מחמישה ימים ראשונים לאחר פרוץ המלחמה, פעילות ה'נעורים' המשיכה כסדרה והעניקה יציבות לנוער.

בהתחלה עשיתי אתם מפגשי זום. זה יצר קצת אי של שפיות, גם ככה מדובר בדור של קורונה. היה לי חשוב לשמר את השגרה הבריאה.

ארגז הכלים שיש לי כעובדת סוציאלית מאפשר לי שיח רגשי פתוח בנושאים מורכבים ורגשיים.

הנוער נחשף לסרטונים מעצזעים והיה חשוב שתהיה להם אוזן קשבת.

התקופה הזו יצרה הרבה יוזמות התנדבותיות. השתתפנו במגוון אירועים כאלו. אני שמחה לשתף שזה סחף גם ילדים שלא מגיעים בשגרה, הצבנו שלטים, וחלקנו שי למשפחות של מילואימניקים.

כמו כן התנדבנו ב"הרצליה אוהבת חיות" וטיילנו עם הכלבים.

באיזה פרויקטים קהילתיים נוספים השתתפתם?

היו הרבה רגעי שיא, בעיקר ברגעים שהקהילה הייתה מעורבת.

לדוגמה פרויקט חלוקת סלי מזון בנתניה. הפרויקט התקיים בשיתוף עם עמותת "לקט ישראל" ממש לפני ראש השנה. נפגשנו באחד המתנ"סים בנתניה והתפצלנו לקבוצות, כאשר בכל קבוצה הורה ומספר ילדים. כל קבוצה קיבלה סלי מזון וכתובת לחלוקה ויצאנו לדרך. המטרה של

הפרויקט הזה מבחינתי הייתה לא רק לגייס את ההורים ואת הקהילה הקטנה שלנו במושב, אלא גם לרתום ולחבר את הילדים למען קהילה גדולה יותר - החברה הישראלית.

"קיר התמר" היה השיא, יוזמה מדהימה! הילדים "עפו על זה!" (פעילות שכבת ח' של אז). (בהובלתה של סריס שנייברג אמנית מרשפון, אייר הנוער את הקיר של בית הקברות, בצבעים עזים ומשמחים).

הפכנו אותם ליזמים, אומנים ואקטיביים בתוך הקהילה וזה גרם לתחושת שייכות.

ה'נעורים' זה חלק מהם, הם חלק מה'נעורים' וזה גם חיבר את הקהילה.

האם היו נקודות שבירה במסע שלך?

לפני שנתיים היה אירוע קשה באחת הפעולות, פתאום משהו, שלא צפיתי אותו התנפץ, חוויתי אירוע משמעת ראשון ומאתגר. זה היה קרוב לסופ"ש וכל ההורים התקשרו אלי.

בשלב הזה הבנתי איך ומתי ועדת נוער נכנסת לפעולה, הרגשתי שזה גדול עלי, למדתי איך להפעיל גורם נוסף בשרשרת. ועדת הנוער נהלה איתי שיחות בנושא, ונציגה שלהם הצטרפה אלי לפגישות שערכתי עם הגורמים המעורבים.

אילו המלצות יש לך למי שיחליף אותך בתפקיד?

אני חושבת שבעיקר לדבר עם הנערים והנערות בגובה העיניים ובצניעות.

לזכור שמדובר בחינוך בלתי פורמלי, ביחסים עדינים שנוצרים לא רק בפעולות, בין לבין. להקדיש זמן לשיחות עם מי שנשאר בסוף הפעולה, בשטיפת כלים ובארגונים שלפני. לקרוא בין השורות, להיות רגיש ולהנגיש את התכנים לנוער. בעיקר אני חושבת שחשוב לתת לנוער את התחושה שאפשר לסמוך ולבטוח בהם. אני מרגישה שה'נעורים' הוא בין היתר מקום, שבו הנוער יכול להתנסות ביוזמות חדשות - לתת להם את האפשרות ולתמוך בהם כשצריך.

הסמכות של הרכז/ת נובעת מיחסים של כבוד והערכה, להבין שהלמידה היא הדדית. גם אנחנו לומדים לא מעט מהנוער. בנוסף, הפלטפורמה

הקבוצתית מאפשרת ממש מרחב טיפולי של אנרגיות טובות. יש שם למידה של הכלה, הקשבה ואמפתיה. כולנו הגענו לשם בימים קשים, פעלנו ועודנו פועלים בימים של מלחמה. המציאות מורכבת ומלאה בחוסר הוודאות ואף על פי כן, במועדון שמהווה חלקת האלוהים הקטנה של ה'נעורים', מתאפשר ניקוי ראש, איפוס, עיבוד וגם שמחה.

למה תתגעגע?

להכל! ובעיקר לכולם!

כשאני מגיעה למפגש אתם, לא משנה מה עבר עלי באותו היום, זה נשאר בחוץ.

יש במועדון מלא אדרנלין ושמחה, שמשיחה ממני את כל הצרות ודאגות היום, האישיים והלאומיים.

איך נפרדים?

לא יודעת. פשוט לאט. לומדת גם. אני בעיצומו של תהליך פרידה מורכב, אני מנסה לעשות את זה בהדרגה. אני מניחה שלמשך תקופה, חלקם ימשיכו להתקשר. ואני כמובן אשמח לענות.

בשנה הבאה תהיה שכבה של הרבה אחים שעולים ל'נעורים' ויהיה להם למה לצפות ...

רוני יקרה! תושבי מושב רשפון מעריכים ומודים לך מעומק הלב על שלוש שנים משמעותיות עבור נוער רשפון, תודה על כל מה שעשית ועל שהיית עבורם. נתגעגע אלייך! מאחלים לך הצלחה וסיפוק בפרק הבא של מסע חייך.

"השכנה מהמרכסת ממול"

סדרת כתבות על סיפורי אהבה שנרקמו ברשפון

חנק'ה ושמעון רשף

מאת אילת רשף

בשלהי הקיץ, כאשר השמש עלתה לאיטה וניחוח קפה ואבטיח מתוק נפוצו לכל עבר, החלו להירקם אהבות בין שדות התבואה לפרדסי התפוזים ברשפון. בראשית הקמתו של המושב השלו, רבים לא שיערו בדמיונם, שיבוא היום בו מעבר לשביל הלא סלול או בחצר ממול, ברחוב היוגוסלבים, או בין שכנים, יתפתחו סיפורי אהבה שישנו את חייהם לנצח. סיפורים שדרכם חוצה לא רק גדרות, שדות או פרדסים אלא גם לבבות.

זו זכות גדולה להקדיש פינה חמה לארבעה עשר זוגות האוהבים שנולדו במושב. חלק מהזוגות נראיין, חלק מהסיפורים נוכל לשחזר וחלקם יישארו עלומים. ואלה הזוגות:

אראלה (צומר) ומולי אלדר

ענת (מרום) ז"ל ועציון ברנר

יעל (ויסלר) ואפרים ברפמן

שושנה (מרכוס) ודובי הורבט ז"ל

מרים (שפוטהיים) וגדעון כהן ז"ל

חנק'ה ושמעון בטיול לכנרת

לאה (פיליש) ופניאל מונטביליסקי

חדזה (גבאי) ז"ל ומתי ניצן

עדנה (קנדליך) ואהרון פיליש ז"ל

זיוה (בוסל) ז"ל ויעקב קניגשטיין ז"ל

חנק'ה (בן שפר) ז"ל ושמעון רשף ז"ל.

אתחיל דווקא בזוג האחרון ברשימה, שהוא הזוג הראשון להכיר ולהינשא ברשפון.

החייל במדים פגש

את בת השכן היפה

חנק'ה בן שפר הייתה ילדה בת שבע כשמשפחתה עלתה לרשפון בשנת 1936. ניתן לשער שהילדה הקטנה עם הצמות וודאי לא משכה אז את תשומת ליבו של **שמעון קלמנוביץ** (לימים שמו עוברת לשמעון רשף) בן החמש עשרה, שגם משפחתו הייתה בין המשפחות הראשונות שעלו לקרקע. הם גרו זו מול זה ברחוב הראשי, היום רחוב הפרחים. באותם הימים הדרך הייתה צרה ולא סלולה והתאימה למעבר סוס ועגלה מכל

כיוון. חלפו כעשר שנים, כשמעון חזר למושב לאחר שירותו בצבא הבריטי באירופה בעקבות מות אביו. חנק'ה הייתה אז נערה נאה בת שבע עשרה, עם שיער ארוך גולש ועיניים שובבות. במושב היו מעט צעירים, כך שהשניים מצאו את עצמם באותו מעגל חברתי. שנה אחר כך, לאחר שסיימה את לימודיה בבית הספר החקלאי בנהלל, חנק'ה התנדבה בקיבוץ בית קשת בעזרה בחקלאות. באותם הימים שמעון שירת בצפון. יום אחד עבר "במקרה" לבקר בקיבוץ ו"על הדרך" לקחת את השכנה ממול טרמפ הביתה. **חמדה**, אחותו של שמעון, ספרה ש"החייל במדים חזר מהצבא ופגש את בת השכן היפה עם שיערה הארוך". כאשר פלוגת הסיור בה שירת שמעון ארגנה טיול לסדום ולאילת, שמעון הזמין את

בתקופת השירות הצבאי, 1950

באחת ממסיבות פורים המיתולוגיות במושב

חנק'ה להצטרף והייתה זו תחילתה הרשמית של החברות.

עד שאדע להצדיע לך!

למרות שהיה ברור שהחברות תוביל לחתונה, חנק'ה לא הייתה מוכנה לוותר על השירות הצבאי. היא התגייסה ב-1950 וזמן קצר אחרי, אף השתתפה ביחד עם חברותיה הטירונות ב"מכביה". הן הופיעו עם מדים והדגו תרגילים כמו טיפוס על חבלים, קפא"פ (קרב פנים אל פנים עם מקלות) וכן השתתפו בתרגילי צעידה. חנק'ה התברכה בחוש הומור ושובבות מיוחדת במינה ואלה היו ללא ספק חלק מתכונות האופי שכבשו

טיפוס על קיר חבלים בצבא, לקראת המכביה, 1950

את ליבו של שמעון. בספטמבר 1950, כתבה חנק'ה מכתב לשמעון: "תאר לך את מצב רוחי כשלא הצלחת להיכנס למחנה... מילא שזה יהיה הזיפת היחידי שיהיה לי, אבל היום זה היום השלישי שאנחנו כאן ועדיין לא קבלנו ציוד, ולכן אנחנו לא עושות כלום, פשוט מעלות עובש במיטות. הבטלה תוציא אותי מדעתי. היום שלחו אותנו לעבוד בעבודה מאד "צבאית", במטבח. אני נורא שמחת, למרות שכולן אומרות לי שאני ממש טיפשה שלא התחתנתי כדי לא ללכת לצבא, אבל הן פשוט לא מכירות אותי. הבנות החליטו שאני פראית ופרחחית... חוצפה כזאת להגיד דברים כאלה על אשתך השקטה והצנועה..."

במכתב אחר, כעבור שבועיים, כתבה חנק'ה לשמעון: "אני כותבת לך אחרי עשרים וארבע שעות במעצר ולפני הליכה לקולנוע. בילינו במעצר מצויין, כשבאו להוציא אותנו ביקשנו שישאירו אותנו עד שהבנות תבואנה, מפני שהביתן היה ריק ומשעמם ושם דאגו לנו להכל, אוכל עד המיטה, ספרים, ממתקים וכו'. פשוט בילינו טוב והעיקר שלשלושיתנו היה מצב רוח יותר מידי טוב ולא מתאים למצבינו. יקירי, באמת שצריך לחשוב קצת יותר ברצינות על העתיד... אין לי חשק לשבת הרבה שנים בצבא, מספיקים לי עוד כמה חודשים רק עד שאדע להצדיע לך!"

חמדה, גיסתה לעתיד של חנק'ה, שהייתה עמה במעצר סיפרה: "הש"גים היו אנטיפטיים. כשהבנות היו יוצאות, הם היו בודקים בתיקים בהם היו בגדים מלוכלכים, והיו צוחקים על מידת החזיות. חנק'ה החליטה כמחאה שאם יש לנו פאס (אישור יציאה), אנחנו לא נעבור דרך הש"ג אלא נצא דרך פירצה בגדר! עצרו אותנו. עד נעילת תא המעצר הרגשנו ממש גיבורות, <<

זוג + ארבעה ילדים מחכשים בייבי סיטר ריאיון עם הדר ומוטי שקולניק

מראיינת מיכאלה זידנר

שלוש רציתי להיות עורכת דין. בבגרותי חיפשתי עיסוק ערכי שתורם לחברה ומאפשר חשיבה יצירתית. עסקתי גם בליטיגציה (התדיינות) ובשלב מסוים, נסענו לנוי יורק שם השלמתי לימודי תואר שני.

כרגע אני בחופשת לידה, אבל מכהנת בו זמנית כסמנכ"לית אופרציה בקרן הון סיכון - Booster Ventures. גיוס המימון חלק מהשותפים. גיוס המימון מיועד לחברות תוכנה ישראליות. **מוטי:** נולדתי במינסק בבלורוסיה, בגיל שש עליתי לארץ עם הוריי ואחותי הגדולה והתמקמנו בנתניה. חייתי בנתניה עד סוף השירות הצבאי. אמי מורה לפסיקה עד היום, ואבי בפנסיה. עבד כמהנדס מכונות וחשמל ובהמשך כמנהל מחלקת תשתיות ב"בזק". עם העלייה לארץ שניהם השתלבו במהירות בשוק העבודה הודות להשכלתם.

במסגרת השרות הצבאי שרתי במשרד ראש הממשלה בתחום הסייבר. המשכתי לעבוד שם לאחר הצבא ובסופו של דבר ניהלתי את כל היחידה ופרשתי לאחר חמש עשרה שנים. אני בעל תואר ראשון במדעי המחשב ממכללת תל אביב ותואר שני במנהל עסקים מאוניברסיטת תל אביב.

איפה הכרתם? מתי הגיעה הצעת הנישואין? והחתונה?

הדר: נפגשנו בשנת 2006 במועדון "החממה" באחד הקיבוצים באזור השרון, ואני מתביישת להגיד שאני לא זוכרת את שם הקיבוץ, בכל זאת הגיל עושה את שלו 😊

הדר ומוטי ביום חתונתם

הדר ומוטי שקולניק עברו לגור במושב לפני כשלוש שנים. אז הם היו הורים לשניים. מיד עם המעבר, הדר הביעה את רצונה לקחת חלק בפעילות הקהילתית. היא הצטרפה לוועדת חינוך, בהמשך לוועדה שמארגנת פעילות לפעוטות וגם לאירועי החגים. בינתיים המשפחה התרחבה והדר ומוטי כבר הורים לארבעה. לפני כחודש פניתי להדר ובקשתי ממנה לכהן כיו"ר ועדת חינוך. היא נרתמה מיד וסייעה לי בניהול מכרז לבחירת גוף שיפעיל את הצהרון ברשפון. היוזמה וההשתלבות המשמעותית בקהילה, בהחלט מצדיקה ריאיון זוגי עם השניים. נפגשנו לשיחה רגועה במזכירות.

הדר: נולדתי בנתניה, בת 38, אמה לארבעה ילדים, **אגם** בת 9, **אופק** בת 6, **איתן** בן 3, ו**אלה** בת 10 חודשים. גדלתי במשפחה של שלושה ילדים, אני ילדת הסנדוויץ', אמי דוקטור למדעי הבריאות,

טיול משפחתי בברלין

למה ערכת דין?
אמי מספרת שכבר מגיל

האהבה מנצחת, 1983

כי היא דאגה לשמרון והשתדלה לעזור במשק ככל שיכלה.

בחתונה של נחשון ואילת, במשק, 1983

מורשת ופרידה

לחנקה ושמרון נולדו שני ילדים. יעל, נשואה ל**דני נועם** וגרה בלהבים, ו**נחשון** ואנוכי הגרים במושב וממשיכים את מורשת המשק החקלאי ברשפון. חנקה נפטרה בשנת 1983 לאחר מחלה קשה והותירה חלל גדול וגעגוע בלב כל המשפחה ובפרט בלבו של שמרון, שאהב אותה כל חייו. שמרון נפטר בדצמבר 2017, בגיל תשעים ושש. במותו צורף אפרו לקברה של חנקה אהובתו ועל גבי לוח שיש שהוצמד לקברה צויין לבקשתו "לזכר אישה, שמרון רשף".

"פמיניסטיות" ממש. עם רעש סגירת הדלתות, שתינו השתתקנו, הייתה לנו טעימה מה זה כלא. הרגשנו שלמות עם עצמנו והיינו גיבורות המחלקה."

חתונה עם רב צבאי וכיבוד מהשק"ם

החויות מן השירות הצבאי היו נחמדות, אבל המרחק משמעון ששירת בצפון הארץ הקשה על המפגשים ביניהם והזוג החליט על חתונה. ב-7.12.1950, נר חמישי של חנוכה, התקיים טקס החתונה של חנקה ושמרון באולם "אומנות" של הוועד למען החייל, ליד ככר דיזינגוף בתל אביב. הרב היה רב צבאי, המוצרים נקנו בשק"ם והכריכים הוכנו ע"י המשפחה.

החיים במושב הצעיר - מקרר קרח

לאחר החתונה הזוג הצעיר השתכן בבית האימון (מבנה ששימש לגידול אפרוחים) שבחצר המשק של ההורים של חנקה, משפחת בן שפר. שמרון המשיך את שירותו הצבאי בקבע ובשל התפקידים ומרחקי הנסיעה הרחוקים, דרך התקשורת בין בני הזוג הייתה באמצעות מכתבים, ולעתים התקיימו שיחות טלפון ממזכירות המושב.

התקופה היתה לא פשוטה, והזוג הצעיר דל האמצעים התקשה להסתדר ולאבזר את ביתו במינימום הנדרש. שמרון כתב לאשתו הצעירה בפברואר 1952: "... הייתי היום אצל

טיול בהוואי

בכורתנו לומדת בבית הספר גש"ר בתוך המושב, ואנחנו מאד מרוצים ושמחים על כך.

מתגעגעים לניו יורק?

מוטי: תלוי באיזה יום שואלים. לפעמים אני מתגעגע להווי, לקצב, לתחושה שאתה נמצא במקום שהכל קורה בו, זה גם מקום לגדל ילדים, למרות הדעה הקדומה. אגם רכשה את האנגלית שלה בניו יורק, זה נכס מדהים עבורה.

איפה תהיו בעוד חמש שנים? יש תוכניות להגדיל את השבט?

הדר: ברשפון, בבית שלנו, מוקפים בילדינו. ברגע שחוויתי את האימהות, הרגשתי שזה הדבר הכי טוב שעשיתי בחיים. הסיפוק לראות אותם ביחד ממלא אותי, הם דומים במובנים מסוימים, אבל גם שונים.

מוטי: לגבי ילד חמישי, תלוי את מי שואלים ובאיזה יום 😊. בינתיים, אנחנו מאושרים עם הרביעייה שלנו, וכמובן גם מאד עמוסים, לכן נעזרים הרבה בהורים, וכלשון הכותרת של הכתבה: מחפשים בייביסיטר 😊.

תודה להדר ומוטי על הריאיון. אתם בהחלט נכס לקהילה של רשפון. תודה על העשייה ההתנדבותיות והנכונות. שפע של הצלחה ואושר!

היא יבוא מניו יורק, שם הצטרפה למשפחה.

הדר: מאז חזרתנו לארץ מוטי עובד הרבה מהבית ובעיקר מול ארה"ב. שעות העבודה מאפשרות לו להיות שותף מלא בגידול הילדים ותפעול הבית. אני מאמינה במוטי ובהצלחה שלו, אפילו "שדכתי" לו את השותף העסקי שלו, שהיה חבר ילדות שלי.

איך הגעתם לרשפון?

הדר: חזרנו לארץ בתקופת הקורונה וגרנו בדירת גן ברמת אביב ג'. חברים טובים שלנו שגם חזרו מניו יורק, מאוד המליצו לנו על רשפון. הם עצמם גרים בכפר שמריהו.

מוטי: בעיצומה של הקורונה הבנו שאנחנו צריכים מרחבים ובנוסף חיפשנו מקום קרוב להורים עם תחושת קהילתיות. מושב רשפון ענה על כל רשימת הדרישות שלנו. הבית של **דפנה עשת וניר דגן** בסמטת האירוס התפנה לתקופה מוגבלת, אבל למרות זאת החלטנו, שכן נחוה את החיים ברשפון ונחליט אם זה המקום המתאים לנו להכות שורשים.

בכניסה לבית בניו יורק

טיול בהרי הרוקי הקנדיים

לנו ברור שאנחנו יוצאים להרפתקה זמנית, ארה"ב היא לא הבית. במסגרת ההרפתקה גם לא דאגנו מראש למגורים. מצאנו דירה בסבלט לשבועיים, ואח"כ מצאנו דירה ברחוב 85 על ברודוויי. רצינו לגור באזור עם קהילה יהודית/ישראלית וקרוב לאוניברסיטה, וזה בדיוק התאים.

הדר: התקופה בחו"ל הייתה חוויה מדהימה, מאוד תרמה למשפחתיות שלנו. החברים שהכרנו שם היו כמו משפחה. יש בניו יורק קהילה ישראלית חזקה. החברויות מאוד חזקות ומשמעותיות כשרחוקים מהבית. לצד זה, אין ספק שזו הייתה גם תקופה מאתגרת בגלל הריחוק מהמשפחה והגעגועים. היינו הורים לילדה קטנה ותינוקת שזה עתה נולדה. הקפדנו לבקר הרבה בארץ, וגם ההורים בקרו אותנו, מה שהקל קמעא.

איך נולד העסק?

מוטי: היה לי רעיון בתחום ההתמחות שלי בסייבר וגייסתי שותף בישראל. בניו יורק למדתי את העולם העסקי, בניתי network דרך חברים ועובדים שהכרתי מהצבא, ואז יצאתי לסיבוב ראשון של גיוס כסף, שצלח. לאחר סבב שני של גיוס, ובמלאות שנתיים לשהותנו בארה"ב, החלטנו שזה זמן טוב לחזור לארץ, גם כי רציתי להיות קרוב לצוות. בתנו השניה, אופק,

הכירה ביננו חברה שלי, **אילנה**, שהיא במקרה קרובת משפחה של מוטי.

מוטי: היא הייתה קשה להשגה! חצי שנה של חיזורים עד שהיא הסכימה לצאת איתי.

הדר: חששתי שהקשר שלי עם מוטי יפגע בחברות שלי עם אילנה. גם הייתי בצבא וצעירה.

מוטי: אני לא ויתרתי! דאגתי למפגשים "אקראיים" בעזרתה של קרובת המשפחה שלי. המפנה היה כשעברתי לגור בתל אביב, הדר הגיעה לחנוכת הבית, ושם היא כבר נשבתה בקסמיי 😊.

הדר: הצעת הנישואין הגיעה לאחר חמש שנים, ב"מרפסת של איטליה", הצופה על אגם קומו באיטליה ואגם לוגאנו בשווייץ, לאחר שנתתי למוטי רמז ממש עבה, שהייתי שמחה להתחתן שם. חוש ההתמצאות שלי לא מפותח במיוחד ומוטי נהג חמש שעות עד שהגענו לאגם. לא היה לי שמץ של מושג... מוטי הוציא את הטבעת בדיוק במקום שבו חלמתי שנתחתן ואני מיד אמרתי "כן" מוצפת דמעות של התרגשות.

החתונה נערכה בקיסריה באולם אירועים "טרה" ולא באגם קומו. הייתה חתונה כהלכתה בנוכחות יותר משלוש מאות נוכחים. זו הייתה אחת החתונות הראשונות בין החברים, ההתרגשות הייתה גדולה. אני הייתי בת 25 ומוטי בן 27.

טיול בהרי הרוקי הקנדיים

הלוחשת לסוסים

ריאיון עם שני ניצן, אלופת ישראל בקפיצות
ראווה עם סוסים עד גיל ארבע עשרה

מראיינת נטע קהן

יום בהיר אחד במהלך חודש מאי, בעיצומה של המלחמה המרה והארוכה שמלווה אותנו, נתקלתי בתמונה לא טיפוסית ומפתיעה בעמוד המושב בפיסבוק. בתמונה הופיעה נערה חייכנית על סוס, מניפה גביע אלופות. מעל התמונה הופיעה הכותרת: "יש לנו גאווה רשפונאית! שני ניצן אלופת ישראל בקפיצות ראווה עם סוסים במקצה עד גיל ארבע עשרה. אי של שפיות"

שני נושאת את גביע האליפות

אנו, חברות מערכת העיתון, לא נתקלות בהזדמנויות רבות לראיין אלופות ואלופים ספורטאים, בייחוד נערות ונערים. על כן החלטתי לנסות את מזלי ו"לנצל" את היכרותי האישית עם בני משפחת ניצן. פניתי לאילנית, אימה של שני, וגיששתי אם יש סיכוי ששני תסכים להתראיין לעיתון. אילנית העבירה לי מייד את המסר שעדיף שהתקשורת תהיה ישירה מול שני וכך היה. לשמחתי שני הסכימה. כבר בהתנהלות מולה בקביעת

המועד לריאיון נוכחתי לדעת ששני נערה בוגרת ואסרטיבית.

פגישתנו התקיימה במטבח המואר והנעים בבית משפחת ניצן. שני קיבלה את פני עם חיוך גדול ועם פיתויים מתוקים מעשה ידי אחותה התאומה מור, קונדיטורית מוכשרת בתחילת דרכה. השיחה עם שני הייתה קולחת מהרגע הראשון.

שני בת ארבע עשרה, היא בתם של אילנית וגל ניצן, נכדתם של חדה ז"ל ומתי ניצן יבדל"א, דור רביעי במושב רשפון. שני היא התאומה הבכורה והאחות הגדולה של אסף בן העשר. שני תלמידה מצטיינת בבית החינוך

"חוות אייל". החווה, שמתמחה בלימוד קפיצות מעל מכשולים הייתה חלק מנוף ילדותי. לאחר שצפיתי באין ספור תחרויות בחווה, ביקשתי מההורים בגיל שמונה להתחיל לרכוב.

ההורים הסכימו?

הם הגיבו בשמחה לבקשתי ועודדו אותי לרכוב, כפי שהם רכבו בילדותם. הלכתי עם מור לשיעור ניסיון בחווה ונהניתי מאוד. לאחר כשנה החליטה מור לפרוש ואני המשכתי.

את יכולה לתאר את התחושה כיצד הרגשת על הסוס בפעם הראשונה?

קשה להסביר. הרגשתי תחושה של ביטחון שלא הכרתי. היה לי חיבור מדהים לסוס. פשוט נהניתי.

איך בנוי האימון?

לפני האימון צריך קודם כול להכין את הסוס. זה כולל הברשה של הסוס, ניקוי הפרסות

שלו, הנחת אוכף וראשייה. עלי להכין גם את הציוד שלי שכולל קסדה, מגפיים, שוט, ווסט מתנפח וכפפות. לאחר ההכנות האלה אני מתחילה בתהליך של חימום הסוס הכולל כמה שלבים: הובלת הסוס להליכה לצורך חימום עצמי של שריריו, וביצוע סדרת תרגילי "טרוט קימה" שמורכבים מהנחת הישבן שלי על האוכף, קימה ממנו ודהירה ("קאנטר"). החימום הזה אורך כעשרים דקות ואחריו מתחיל האימון שלי עם המאמן שלעיתים כולל גם קפיצות. האימון שאורך כשעה מסתיים בקירור של שרירי הסוס על ידי הליכה חופשית שלו

למשך מספר דקות. לאחר האימון אני מורידה מהסוס את הציוד, רוחצת אותו, מורחת עליו משחות ומאכילה אותו בתוספי תזונה.

האם בתחילת הקריירה רכבת על סוס קבוע?

בהתחלה רכבתי על סוסים של בית הספר לרכיבה. בהמשך התחלתי להתאמן אימונים מקצועיים עם המאמן שלי יוסי קמחי שאיתו אני מתאמנת עד היום. הוא דאג לכך שאתאמן על בסיס "חצי פנסיון", כלומר אימון של שלוש פעמים בשבוע על סוס משותף עם רוכב נוסף. לסוס שלי קראו סם והוא היה הרבה יותר גדול מהסוסים שנהגתי לרכוב עליהם עד אז.

כיצד השינוי השפיע עליך?

רכיבה על סוס גדול הייתה מפחידה אבל היא שיפרה את יכולת הקפיצה שלי. ככל שהתקדמתי באימונים, התאהבתי יותר בתחום. אני אוהבת את האתגר, את האקשן, את השליטה, את ההתמודדות עם נפילות ובעיקר את ההתמודדות עם הפחד.

במה תלויה יכולת הקפיצה שלך?

היכולת לקפוץ תלויה בטכניקת הרכיבה שלי ובפוטנציאל של הסוס. זו עבודת צוות. יש לי פינה בלב לסם כי בפעם האחרונה שרכבתי עליו, זו הייתה התחרות הראשונה שהשתתפתי בה.

מה היה גובה המכשול?

קפצתי מעל שבעים ס"מ. זה הרף הנמוך ביותר ומשם אפשר רק לעלות. בהמשך עברתי להתאמן על יוליסה, סוסה קשוחה שסבלה מגידול ברגל. היא נהגה להשתולל ולצערי נפלתי ממנה לא מעט. בשלב מסוים יוליסה

שלי: "יום יבוא והסוס הזה יהיה שלי!"

סיפור של אהבה ממבט ראשון?

ממש! הייתי מאושרת כל כך וטעונה באנרגיה ובמוטיבציה. בזכות האימונים על Easy Boy התקדמתי באימונים במהירות והצלחתי להיכנס לעונה של התחרויות לדירוג אליפויות. נכנסתי לעונה באיחור קל כי היא כבר החלה.

החיוך אומר הכל...

איך הצלחת לעמוד בזמנים?

זה היה מרוץ נגד השעון. בהתחלה היה ספק אם אגיע לרמה ולקריטריונים של עד גיל ארבע עשרה. זה היה המקצה היחיד שהייתי יכולה להתחרות בו. אבל התאמנתי במלוא הרצינות ובסופו של דבר הצלחתי להיכנס לאליפות עצמה ולהשתתף בה. זה קרה בחודש מאי השנה ב"חווה הירוקה" בכפר הירוק.

שני בתנוחת "ישיבת קפיצות", קופצת מעל המכשול

ראיתי בתמונה שיש קוד לבוש רשמי בתחרות

אכן, מדי התחרות כוללים מכנסי רכיבה לבנים, מגפיים, חולצה לבנה, ז'קט מחויט וקסדה.

איך התמודדת עם הלחץ הנלווה לתחרות?

האמת שאני די רגועה בתחרויות ולשמחתי אני לא נלחצת. גם במבחנים בבית הספר אני לא נלחצת. הבנתי שהלחץ לא משרת אותי, הוא רק מקלקל. ברכיבה הסוס מרגיש אותי, ואם אני בלחץ זה פוגע בתפקודו. באנו אני והסוס רגועים למסלול. הרגשתי שאני מוכנה ובשלה. באתי לתת את המיטב שלי בלי יומרות לנצח. רציתי ליהנות מחווית התחרות עצמה. לא באתי עם ניסיון כמו חברותי לתחום. היה לי ברור שלהן יש סיכוי גבוה יותר לנצח.

מחנה קיץ שבט ני"ר

מאת צוות קהילה של השבט

ומוזיקה. בנוסף, רז היה גיבור וכך נרצה לזכור אותו, ולכן האחרים על הקמת פני השטח כתבו עליו, והכינו פעולה כך שכל חניכי שבט ני"ר ילמדו להכיר אותו. בימי הבנייה המבנים כללו עמדת הנצחה לרז, כך שבמובן מסוים הוא היה איתנו וזכה לחלק משמעותי בבנייה. למרות האתגרים הרבים שעמדו בפנינו, הצלחנו להרים ימי בנייה מרשימים ביותר. המבנים שהוקמו היו עדות לכישרון, ליצירתיות ולעבודת הצוות של השבט"ג של שבט ני"ר. העובדה שחלק מהמבנים אף זכו בפרסים היא רק הוכחה נוספת לאיכות העבודה המשובחת.

ימי הבנייה הם גם הוכחה לכוחה של תנועת הצופים ולחשיבותה בחיי הנוער שלנו. הוכחנו הלכה למעשה כי גם בזמנים מאתגרים של חוסר וודאות, אנחנו יכולים למצוא דרכים להמשיך ולקיים את המסורת שלנו, לחזק את הקשרים בינינו, וליצור חוויות משמעותיות. תודה רבה לכולכם על התמיכה, הפרגון והזמן שהקדשתם כדי לראות במו עיניכם את התוצאה. תמיד כיף לחלוק רגעים כאלה ביחד עם כל הקהילה.

שבט ני"ר מייחל לימים שקטים יותר ולשובם של כל החטופים והחטופות. צוות קהילה

הפינה לזכרו של רז אבולעפיה ז"ל

שהצלחנו לעשות בימי הבנייה. בכך כבדנו את זכרו של ארז בדרך הטובה ביותר - על ידי יצירת חיים, שמחה וקהילה. גם משפחתו של ארז ז"ל הגיעה לבקר והתרגשה מאוד ממיקום המפעל בסמיכות ל"שולחן החברים של ארז". במהלך המלחמה שבט ני"ר ספג את האבדה הגדולה בתולדות השבט. רז אבולעפיה ז"ל בוגר השבט, שהיה דמות מרכזית בשבט ובשבט"ג נפל בקרב בעזה. אנו רואים חשיבות עליונה להנצחה של רז ז"ל, כך שהיא תהיה חלק מהמפעלים שרז הכי אהב, לדוגמה מחנה הקיץ. בפני השטח במחנה הוקדשה לרז עמדת הנצחה של הדברים שהכי אהב, צופים

קהילה יקרה, ברצוננו לשתף אתכם במפעל הצופים הייחודי והמרגש של שבט ני"ר. בעיצומה של מלחמה מורכבת ומאתגרת, המשפיעה באופן ישיר גם על העורף, תנועת הצופים הוכיחה שוב את יכולתה להתאים את עצמה ולמצוא פתרונות יצירתיים עבור חניכי השבט.

לאור המצב הביטחוני, לא יכולנו לקיים את מסורת מחנה הקיץ התנועתי, שהוא ללא ספק אחד האירועים המשמעותיים ביותר בלוח השנה שלנו. היו בידינו שתי אפשרויות, לוותר על הפעילות או לחשוב מחוץ לקופסה. אחרית הליך סיעור מוחות, החלטנו להעביר את פרויקט "הבנייה הצופית" למושב רשפון. החלטה זו אפשרה לנו לקיים את הפעילות החשובה הזו, וגם זימנה יתרונות בלתי צפויים.

הקרבה לבית אפשרה לכולם - חניכים, הורים, מדריכים וחברי קהילה לבקר ולהתרשם מהעבודה המדהימה שנעשתה כאן. זו הייתה הזדמנות נפלאה עבור כולנו לחלוק את החוויה הזו יחד ולהראות לקהילה הרחבה את הכישרון, היצירתיות והמסירות של חניכי הצופים. המיקום שנבחר היה קרוב, נוח ובעל משמעות מיוחדת - פינת הזיכרון של ארז גבאי ז"ל, בן המושב. זו פינת חמד שהוקמה ע"י חבריו הקרובים כדי לכנס חברים ולייצר שמחה, וזה בדיוק מה

יודעת שהוא אוהב אותי. כשאני מצביעה עם האצבע שלי על הפה, הוא נותן לי נשיקה. אם אני נוגעת לו בברך, הוא מרים את הרגל ועושה לי "כיף חברים". אם אני נמצאת ליד הכתף שלו, הוא מניח את הראש שלו על הראש שלי ויוצר חיבוק. יש בינינו הרמוניה. בזכות החיבור שלנו אני יודעת לזהות את הרגע המדויק שבו הוא מוכן לקפיצה. הגוף שלו מגיב בהתאם למנח הגוף שלי כשאני נכנסת לתנוחה שנקראת "ישיבת קפיצות". במנח כזה אני קמה מהאוכף, מושכת את האגן אחורה, מושכת את הגוף ואת הידיים קדימה ותוך כדי קופצת מעל המכשול.

מה התוכניות להמשך הדרך?

אילנית השיבה בחיך: כל עוד שני מאושרת ומלאת תשוקה, אנחנו איתה, מעודדים ותומכים. היא קובעת את הקצב. מעבר להצלחה שלה כספורטאית יש בונסים נוספים. יש לה מעגלים חברתיים בחווה, היא מנהלת את הזמן שלה ביעילות ומעבר לכך היא התחזקה פיזית ושיפרה את היציבה שלה.

שני הוסיפה: זה ענף ספורט אולימפי. אני מקווה לעבור את בחינות הקבלה לנבחרת ישראל בעתיד. הנבחרת מתאמנת עם מאמן מחו"ל, מוביל בתחומו. בתקופת החגים יתחיל הדירוג לגמר גביע המדינה שבו אני שואפת לקפוץ מעל 1.10 מטר. בתחילת 2025 צפויה להתחיל אליפות ישראל שבה אני שואפת לקפוץ מעל 1.15 מטר במקצה עד גיל שמונה עשרה. כשאגיע ליעד של 1.30 מטר ארצה להשתתף בתחרויות גם בחו"ל.

שני, תודה על ריאיון מרתק ומלא השראה. אני קובעת אתך כאן שהריאיון הבא יהיה לקראת השתתפותך באולימפיאדה הבאה... עד אז כולנו מאחלים לך שפע של הצלחה, המשיכי להתאמן ולהתמיד, עלי על הסוס, קפצי מעל כל המכשולים והאתגרים.

את הסוס כל יום לרכיבה, לשטוף אותו אחרי האימון, להוריד ממנו את הצידוד, למרוח אותו במשחות, להאכיל אותו ולתת לו תוספי מזון. בשלב הזה של השיחה הצטרפו גם שאר בני המשפחה לשולחן. לא יכולתי שלא להבחין בעיניה של אילנית מביטות בשני באהבה ובגאווה

אהבה הדדית בין חברים

כשסיפרה לי איך כחודש לאחר שקיבלה את Easy Boy הוא חלה ב-Colic כלומר, חסימת מעיים והיא טיפלה בו במסירות. שני המשיכה לספר: בזמן המחלה הסוס היה עייף וכאוב וכל הזמן רצה לשכב. במשך שלושה ימים ברצף לא עזבתי אותו, למרות הגשמים העזים והקור שהיו באותם לילות בינואר. נאלצתי לישון בחווה על מזרן שהבאתי מהבית. חברותי והמאמן שלי הצטרפו אליי. כל חמש דקות החלפתי לו שקית אינפוזיה. הוא קיבל בסך הכול 136 ליטרים נוזלים לווריד עד שלשמחתי הוא התאושש והוטרנר אישר שהוא יצא מכלל סכנה.

נשמע שאת מחוברת רגשית לסוס שלך

ברור, זו אהבה הדדית. דרך אגב, בבית אנחנו קוראים לו יצחק. אני

ביום הראשון לאליפות הצלחת לעבור שני מסלולים מבלי להפיל שום מכשול. ההצלחה הזו נתנה לי דרייב להמשיך ליום השני של התחרות. עם זאת הזכרתי לעצמי ליהנות מהחוויה ולא להילחץ כי הסיכוי שלי לנצח נמוך.

מאיפה הבגרות הזו?

שני מצחקקת במבוכה: אני לא יודעת, אני ככה תמיד, לא נלחצת, שומרת על קור רוח, "עם הרגליים על הקרקע". זה לא פשוט להתחרות כשיש בקהל אנשים שאת מכירה אישית כמו משפחה, חברים ושופטים מחו"ל, אבל למדתי להתנתק מרעשי הרקע ומהסביבה.

מה קרה ביום התחרות השני?

הגיע יום התחרות והייתי ממוקדת מטר. לאחר שעברתי מסלול עם חריגה של נקודה אחת מהזמן המותר עברתי את המסלול האחרון מושלם. זה היה סיבוב נקי, שבו קפצתי מעל 1.05 מטר. אחריי עלתה לאותו מסלול רוכבת שעברה אותו מושלם אבל אז קרה הבלתי יאומן. היא הפילה מכשול. הבנתי מייד את המשמעות של זה, שניצחתי את המקצה. צרחתי מרוב אושר

והמאמן שלי ואני קפצנו בשמחה! המשפחה שישבה בקהל התרגשה כמוני. סבא דודו ז"ל שהיה גאה בי מאוד זכה לראות אותי מנצחת, עולה לפודיום בשירת התקווה ומובילה את הסוס לסיבוב של רכיבת ניצחון. הוא בכה מרוב אושר וגאווה. זה רגע שלא אשכח לעולם.

האם הניצחון השפיע על מעמדך בחווה?

האמת היא שכולם פרגנו לי ממש, כמוני שגם החברות. מאז האימונים נהיו מקצועיים ואינטנסיביים יותר. עברתי לאימונים על בסיס פנסיון מלא, כלומר אימונים שמתקיימים יום יום אחרי הלימודים. אם אני לא יכולה להגיע לחווה מסיבה כלשהי אני חייבת לדאוג שמישהו יטפל בסוס במקומי.

זו התחייבות גדולה לנערה בגילך

זה חלק מהעניין. אני חייבת להוציא

הפינה לזכרו של ארז גבאי ז"ל

משק 100 – הרבה יותר מ"בר יין"

ריאיון עם אמיר בוארון

מראיינת דנה ינור

נוף ואמיר, מפעילי "משק 100"

גילוי נאות – אני אוהבת לשתות יין. משנפתח "משק 100" בסמוך למגרשי הטניס ברשפון בחודש אפריל, בעיצומה של המלחמה, מיד הגעתי להתרשם והתאהבתי. מאז אני פוקדת את המקום פעם פעמיים בשבוע, ותמיד יוצאת עם חיוך, כדברי האמרה "יין משמח לבב אנוש". כשעלתה ההצעה להכין כתבה על "משק 100" לעט רשפון, מיד התנדבתי.

אמיר, ספר על עצמך

אני בן 35, גדלתי בקרני שומרון. נשוי לנור טייכברג, בת 29, במקור מסביון, השותפה שלי לחיים ולעסק. יש לנו תינוקת קטנה בת עשרה חודשים בשם אן ואנו מתגוררים בכפר סבא.

הכרתי את נוף כשעבדתי בהנהגת שרון דרום של תנועת הצופים בתפקידים שונים. כך נחשפתי גם לשבט נ"ר של

כפר שמריהו רשפון והתחברתי מאוד לאזור ולקהילה. לתחום המזון והארוח נחשפתי כאשר עבדתי במסעדת "ג'ופאה" בשוק הפשפשים ביפו ביחד עם אחי. בהמשך אף ניהלתי את המסעדה.

נוף ואנו מאוד אוהבים לארח, לשתות יין, לאכול טוב ולהיות מוקפים באנשים טובים. ההנאה שלנו מהדברים הללו, גרמה לנו לפתוח לפני כשנתיים את "נוף בחצר", חצר היין האורבנית שלנו בשכונת נווה נאמן בהוד השרון.

ולמה החלטתם לפתוח בר יין נוסף, ודווקא ברשפון?

כשנודע לנו ש"רשפונה" נסגרת והמקום עומד למכרז, החלטנו להגיש הצעה. הכרתי את האזור והאמנתי בפוטנציאל שלו. חשבנו שזו הזדמנות טובה

הגיל מגיעות לבלות ולהנות, סבים וסבתות, הורים וילדים, זוגות וקבוצות של חברים. עבורי, כבוגר שבט הצופים, זו הנאה גדולה וחוויה מרגשת במיוחד לראות את השכב"ג של שבט נ"ר מקיים פגישות צוות במקום.

מה מקור השם "משק 100"?

רצינו שם שיעיד על הרצון שלנו להיות חלק מקהילת רשפון. חשבנו על כמה שמות שיתחברו למקום ובסוף כשהבנו שברשפון יש 99 משקים החלטנו שאנחנו נהיה המשק ה-100!

איך אתה מסכם את חודשי הפעילות הראשונים?

פתחנו באמצע אפריל, יום אחרי המתקפה של אירן. התלבטנו אם בכלל יש טעם לפתוח, אם אנשים יבואו. החלטנו בכל זאת לפתוח והערב הראשון היה מלא עד אפס מקום עם חברים שהוזמנו לפתיחה. הייתה תחושה טובה באויר. שכנים עברו עם הכלב ועצרו לשתות כוס יין. התחלנו לגבש קהילה אנושית בתוך המשק. לא פרסמנו בשום מקום, לא ערכנו אירוע פתיחה והמקום מלא. השמועה עוברת "מפה לאוזן". אנשים באים בכיף, להיפגש, לדבר. בימים מורכבים אלה, אנשים מחפשים מפלט. כשיש חדשות טובות המקום מופץ. לצערנו, אין ל"משק 100" נקודת ציון בוויז או בגוגל, כי בגלל המלחמה לא מאפשרים להוסיף נקודות חדשות. זה לפעמים מקשה על אנשים לאתר את המקום, אבל בסוף מגיעים.

מאיפה מגיע הקהל?

הבסיס הוא רשפונאים. הלקוחות הקבועים שלנו אלה השכנים שלנו ואנחנו אוהבים את זה! בנוסף, כל יום מרגישים את התרחבות טבעת המבקרים למקומות רחוקים יותר. זה נעשה מקום מפגש פופולרי לכל הסביבה הקרובה וגם הרחוקה.

מי חברי הצוות ב"משק 100"?

רוב הצוות הוא מהאזור, בדגש על רשפון וכפר שמריהו, אך גם מהרצליה ומהקיבוצים באזור, כמו שפיים וגעש. הצעיר ביותר הוא בן 16

והמבוגר ביותר הוא בן 50+. מדהים לראות את המחויבות של כל הצוות למקום. חששנו שיהיה לנו קשה לגייס צוות שיהיה מחויב ולשמחנתו ממש הופתענו. העובדים קבועים, והלקוחות כבר מכירים את שמות המלצרים וזה תורם לאווירה המשפחתית במקום. חשוב לי לציין שאנחנו תמיד מחפשים להרחיב את הצוות ואת המשפחה!

איך התושבים המתגוררים בקרבת מקום מגיבים לשכן החדש?

אנחנו חדשים בשכונה ופתאום יש תנועה, מכוניות, עומס בחניה.

לשמחתנו, השכנים קיבלו אותנו בזרועות פתוחות, כולם באים ונהנים. חשוב לנו לתת לתושבי המושב ערך מוסף על ידי יצירת מקום ברמה הכי גבוהה שיש, אך יחד עם זאת אנחנו משתדלים מאוד לעשות את כל הנדרש על מנת לא להפריע לשכנים. לשם כך, בין היתר, הבאנו מכולת מחזור מיוחדת והתקנו מערכת שמע ייחודית, שלא נשמעת מעבר לבר היין עצמו.

האוכל מוגש בכלים חד פעמיים. מדוע?

לצערנו רישוי העסקים לא מאפשר לנו להגיש בכלים רב פעמיים בגלל שאין לנו חדר שטיפה. אנחנו משקיעים משאבים כספיים רבים בכלים חד פעמיים מתכלים ואיכותיים. אין לזה פתרון, לצערי, בעתיד הנראה לעין. את היין כמובן מגישים בכוסות זכוכית.

תוכל לשתף בתכניות שלכם לעתיד?
אנחנו מתכננים להגדיל את הצוות, וכאשר מזג האוויר יהיה נעים יותר בחוץ נפתח גם בבקרים. נתחיל בימי שישי בבוקר ובהמשך נגיש ארוחות בוקר גם באמצע השבוע. כמובן שימי שישי יהיו עם תפריט שונה.

מה תעשו בחורף?

בחורף נסגור את הפרגולה, ויהיו ערבים אינטימיים עם פחות אנשים. כמו כן, אנחנו מתכננים להעמיד מחממים בחוץ, ואני בטוח שיהיו אנשים שירצו לשבת שם.

"דנדי" הוא עסק מצליח נוסף ברשפון. האם פתיחת "משק 100" בבקרים תשפיע עליו?

תחרות עם "דנדי" היא בריאה וחיובית, מכל נקודת מבט אפשרית. אנחנו מביאים עוד אנשים למושב שנחשפים גם אליהם וגם אלינו. אנחנו לא יושבים על אותה המשבצת. מי שירצה את המאפה הטוב ביותר יבוא ל"דנדי" ומי שירצה בית קפה/ארוחת בוקר - יבוא אלינו.

אני חייבת לשאול - איך ניהול עסק תובעני הפועל בערבים מסתדר עם זוגיות וילדים כאשר גם נוף וגם אתה פעילים בעסק?

את צודקת, זה לא תמיד מסתדר טוב עם החיים האישיים. לשמחתנו, נוף ואני עובדים מאוד יפה ביחד, ונהנים להיות שעות רבות ביחד, כך שיש לחיבור הזה גם יתרונות. לכל אחד מאתנו תפקיד ואחריות שונה, וזה מאפשר לנו להתנהל בצורה מיטבית.

לסיכום, מה המסר שלכם לרשפונאים?

"משק 100" זה בעיקר פסיפס של האנשים המגיעים לבלות בו. חשוב לנו מאוד להתחבר לקהילה ולחבק כל יוזמה של התושבים. אנחנו תמיד נשמח לשמוע הערות / המלצות. אנחנו בונים את זה ביחד! מי שטרם ביקר, מוזמן בשמחה ואפשר גם להתרשם באתר: www.meshek100.com

אמיר, תודה רבה על הריאיון ובהצלחה לך ולנוף ב"משק 100".

היין פודטראק שמשמח לבב אנוש

“רוקדים עם השכנים” משה תלם אורח כבוד בהרקדה של קרן אורן

מאת נטע קהן

משה תלם וקרן אורן

מה הסיכוי ששכנים במשקים סמוכים זה לזה יעסקו בדיוק באותו תחום ייחודי?

מסתבר שיש סיכוי וזה קורה אצלנו במושב: **משה תלם**, יליד 1941, בן המושב ומוזיקאי, אושיה כבר חמישים שנים בחקלאות ולא פחות מזה בריקודי העם, הרקיד רבבות של רוקדים וחבר מאות ריקודים. **קרן אורן** שכנתו מדרום, מדריכת ריקודי עם מוכשרת וסוחפת. מידי ערב רחבת הריקודים שלה מתמלאת עד אפס מקום לשעתיים של אסקפיזם.

במסגרת ההרקדות קרן מקפידה להעשיר את הרוקדים במידע אודות הריקודים ויוצריהם, בוחרת בקפידה וברגישות ללמד ריקודים התואמים את רוח הזמן וכן מארחת מידי פעם מריקודים ויוצרים אחרים. רפרטואר הריקודים המגוון שלה בהרקדות כולל בין היתר את יצירותיו של משה תלם: “סימן שהחורף כבר כאן”, “לי זמרי מולדת”, “בואו ונשיר” ו”דבקה כרמיאל”.

בשלהי אוגוסט קרן הוציאה לפועל את משאלת לבה וארחה את משה תלם בהרקדה.

משה הגיע יחד עם **מיכל** בתו הצעירה ושני נכדיו והתקבל בחום וחיבוקים. בין הרוקדים היו גם כאלה שרקדו בעבר בהרקדות של משה לפני שנים רבות. במעמד מרגש זה קרן פתחה את הערב עם ציטוט שמצאה באחת הכתבות שפורסמו על משה - “החקלאי שרוקד הורה לדלעת”. החזון של משה היה מאז ומעולם להביא את אהבת ארץ ישראל לחקלאות ולריקוד.

קרן עשתה עבודת תחקיר יסודית וספרה לנוכחים על חייו המעניינים של משה, בדגש על תרומתו הרבה למחול הפולקלור הישראלי. באמתחתו כשמונים יצירות של ריקודי עם, הרקדות עם אלפי רוקדים במשך שנים רבות ובפסטיבלים שונים בארץ ובחו”ל. רקדנו יחד את הריקודים שהכרנו. משה, בדרכו הצבעונית וההומוריסטית, דייק את התנועה, הדגיש את חשיבות אורך תנועת הידיים ובעיקר את הקשר בין טקסט השירים, משמעותו ובחירת הצעדים והתנועות. שום דבר אינו מקרי. בהמשך הערב משה לימד שני ריקודי מעגל נוספים: “שיר שבת” ו”משאת נפשי”.

ובשם הרוקדות והרוקדים על שהגעת להתארח, שלמדת אותנו את הריקודים היפים, שסיפרת לנו את סיפור חיך וחלקת אתנו סיפורים מרתקים. אני מאחלת לך בריאות ואריכות ימים, המשך עשייה מבורכת בחקלאות ובריקודי העם, והנאה מהנכדים המקסימים. אנחנו כרוקדים זכינו וזוכים מתרומתך הרבה לריקודי העם. בהערכה גדולה, קרן ורוקדי רשפון.”

חזרנו הביתה עייפים אך מרוצים...
גם משה!

זו הזדמנות טובה לבקש, שאם שמעתם או לקחתם חלק בשיתופי פעולה מעניינים/וזמנות עם השכנים שלכם במושב, נשמח שתשתפו אותנו. מוזמנים לפנות למערכת העיתון.

משה תלם וקרן אורן

ריאיון עם אביגיל בן ארצי העולה לכיתה א' בבית הספר גש"ר

מראיינת אידית בן ארצי

אם היית גננת, מה היית רוצה לעשות עם הילדים?
הייתי שרה איתם והייתי מלמדת אותם לרקוד בלט.

איזה חג הכי אהבת לחגוג בגן?
ברור שפורים! הכי כיף להתחפש בגן ולהחליף משלוחי מנות עם חברים!

אילו יכולת “לקרוא מחשבות” של מי היית רוצה לקרוא היום?
של אחי התינוק כי הוא עדיין לא מדבר אז אני לא יודעת על מה הוא חושב.

למה את הכי מצפה בכיתה א'?
ללמוד לקרוא כדי שאוכל לקרוא ספרים בעצמי. וגם להפסקות כדי שאוכל לשחק עם החברות שלי.

מה לדעתך ההבדל בין הגן לבית הספר?
בבית הספר יש שיעורי בית ובגן לא מלמדים לקרוא.

איזה סנדוויץ' תרצי לקבל לארוחת עשר בבית הספר?
סנדוויץ' עם נקניק. אני מקווה שלפעמים אמא תרשה לי גם סנדוויץ' עם שוקולד.

מה תאחלי לחברים שנשארים בגן?
שיהיה להם כיף עם כל המשחקים שיש בגן ועם אביבית ושיבואו לפגוש אותנו בבית הספר כשהם יעלו לכיתה א' בשנה הבאה.

הכרכה המסורתית שפתחה את לימודי כיתה א' תשפ"ה

כולם שותפים לקישוטי הכרכה

לקראת שנת שירות

ריאיון אישי עם שחר הורבט

מראיינת ריבי הורבט, אמה של שחר

שחר, מתי נחשפת לראשונה לאפשרות של שנת שירות ומדוע בחרת במסלול זה?

לקראת סוף כיתה ט' נחשפתי למושגים: שנת שירות ומכינות. התעניינתי מאוד בכל קשת סוגי ההתנדבות במסגרת שנת השירות ומשהו משך אותי לעולם הזה. בנוסף, זה תאם גם את הדרך בה חונכתי, להיות אדם שתורם לחברה ולסביבה. בסופו של דבר, כשהייתי בכיתה י"א, החלטתי שאני מעוניינת לצאת לשנת שירות, גם אם זה כרוך בדחיית השירות הצבאי בשנה, ואולי גם בדחיית לימודים אקדמיים. אין לי ספק שהמחיר קטן לעומת התרומה.

איפה תגורי?

אגור בקומונה בשכונה ד', שכונה מורכבת בבאר שבע, יחד עם עוד 6 נערות ונערים בגילי.

ספרי על תהליך המיונים לשנת השירות?

תהליך המיונים שלי היה קצת שונה משל שאר בני גילי. התחלתי להתמין בסוף כיתה י"א לשנת שירות של הסוכנות היהודית. לאחר מספר שלבי מיונים לא התקבלתי, אבל זה לא פגע במוטיבציה שלי והמשכתי להתמין למסלולים נוספים של שנות שירות. בתחילת השנה, כמו כולם, נרשמתי לאתר "התנועה הקיבוצית" שדרכו נרשמים למיונים למרבית מסגרות של שנות

השירות בארץ. עברתי מיון קבוצתי בזום, ואחרי כחודש קיבלתי רשימה של מקומות אפשריים לשנות שירות מתוכה הייתי צריכה לדרג עשרה מקומות מועדפים. זומנתי למיון פנים מול פנים לשלושה מתוך עשרת המקומות שדירגתי. כך נחשפתי לשנת השירות בצופים, אליה גם נרשמתי והתקבלתי. בסופו של דבר בחרתי בגרעין "במדבר" של תנועת הצופים.

למה דווקא בצופים?

הצופים מאז ומתמיד היה מקום שאהבתי ללכת אליו ובשלוש השנים האחרונות שבט נ"ר הפך להיות הבית השני שלי, מקום שאני נהנית

פורמלית, שאנחנו אמורים להפעיל בה ילדים צעירים. מטרת התכנית היא לאתר ילדים בשכונה, לקחת אותם למתחם בעיר ששם נעביר להם מגוון פעילויות. עבור מרבית הילדים, המסגרת הזו מהווה סוג של "בית חם" ומסגרת תומכת. רובם באים מבתיים במצב סוציאלקונומי קשה. בנוסף, פעם בשבוע יהיה לקומונה יום לימודים במסגרתו נערוך דיאלוגים עם קבוצה של נערות ונערים ערבים, שהם בעצם השותפים שלנו. לכל אחד מאיתנו בקומונה יהיה שותף ערבי אחד או יותר. אנחנו בדרך כלל נעשה את הפעילויות במשותף במסגרות הבוקר. יש כמובן מסגרות נוספות, אך אלה הן העיקריות.

באיזו מסגרת תתנדבי בשנת השירות?

אני אתנדב בגרעין "במדבר" של תנועת הצופים. עיקר הפעילות בשנה זו מושתתת על שותפות בין ערבים ויהודים. כל יום יהיה לנו ל"ז של פעילות במסגרות שונות.

מהן המסגרות?

המסגרות נחלקות למסגרות בוקר וצהריים. בבוקר אנחנו נתנדב בבתי ספר שונים: יסודי יהודי/ערבי, או בבית ספר מעורב, חטיבה או תיכון. במסגרות הצהריים יש פעילויות במועדוני נוער, "בית חם לנערה" ועוד. לקומונה שלי ספציפית יש גם מסגרת שנקראת "הסנהדרין". זו מסגרת בלתי

הבנתי מה המשמעות של גרעין "במדבר", החלטתי שזה המקום בשבילי וכי ההתנדבות שם תהיה שונה לעומת כל מה שאי פעם עשיתי או חוויתי בצופים בשבט נ"ר.

למה בחרת דווקא בבאר שבע?

לגרעין "במדבר" יש מספר קומונות, שתיים בבאר שבע, אחת בלוד ואחת בירוחם, שנפתחה השנה. מתחילת תהליך המיון שלי לגרעין ידעתי שאני רוצה להיות בבאר שבע. לאחר ביקור בקומונות בעיר, התחברתי מאוד למסגרות שקומונות אלו מפעילות,

כמו גם לאווירה של המקום. העדפתי להתנדב במקום שהוא רחוק מהבית, לצאת מהבועה אבל לא רחוק מדי כמו ירוחם. בנוסף, באר שבע היא עיר ייחודית, מאתגרת ושונה מאד

לבוא אליו ולתרום מעצמי. אני מודה שבהתחלה שקלתי אם להמשיך לעוד שנה בצופים, ואם שנת שירות זה באמת מה שאני רוצה. אבל לאחר שקראתי על שנת השירות,

לבוא אליו ולתרום מעצמי. אני מודה שבהתחלה שקלתי אם להמשיך לעוד שנה בצופים, ואם שנת שירות זה באמת מה שאני רוצה. אבל לאחר שקראתי על שנת השירות,

המלצה על ספר קריאה לילדים

מאת שי-לי מרום, תלמידת כיתה ה'

ספרי הקומיקס "חיוך", "אחיות" ו"דרמה" מבוססים על חוויות ילדות אמיתיות שעברה הסופרת. הסיפורים של ריינה טלגמיר, שכתבה וגם איירה, כיפיים לקריאה לכל הגילאים ובמיוחד לילדות. הספרים מספרים על ילדה שמתמודדת עם אתגרים חברתיים. אבל למרות שהיא כזו שלא מוותרת על מה שחשוב לה, היא תמיד מוצאת דרכים לפתור בעיות. לאורך הספרים הילדה מתפתחת ומגלה על עצמה דברים שלא ידעה לפני.

מה שאני אוהבת בסדרה הזו ובכל הספרים של ריינה טלגמיר, זה שהיא מתארת חוויות שקורות ביום יום בצורה אמיתית ומצחיקה ואת הדרך שבה הגיבורה מתמודדת ונותנת השראה לזה שתמיד יש דרך, ואם נתאמץ, נצליח לפתור בעיות.

המסע של הרשכונאים לארץ "הקרח והאש"

מאת דנה יגור

בחדש אוגוסט 2023 יצאנו, משפחת גרוסמן אליהו, שרביט ויגור לטיול באיסלנד. הטיול קרם עור וגידים עוד בחורף, שכן עונת התיירות באיסלנד קצרה, ולכן נדרש לתכנן את הטיול בקפידה, ולהזמין את מקומות הלינה ואת האטרקציות התיירותיות מבעוד מועד. בחודשי הקיץ אין מקום רב לספונטניות, כפי שגילינו בהמשך...

סוף מעשה בתכנון תחילה

איסלנד הינו אי גדול אותו מקיף כביש טבעי. רבים בוחרים להקיף את האי ואילו אנחנו החלטנו להתמקד בחלק הדרומי על מנת להימנע משעות נהיגה רבות מדי יום. השקענו זמן רב בתכנון במטרה לתת מענה לרצונות של כל המשתתפים - שישה מבוגרים, צעירה וצעיר בוגרי תיכון, שני נערים בני 14 וילד בן 8. לאחר שהטיול תוכנן לפרטי פרטים, בסיוע מקצועי מאוד של נמרוד ומעיין מהחוויה האיסלנדית, ולאחר הצטיידות בציוד נדרש, חיכינו בקוצר רוח לאוגוסט.

תכנון לחוד ומציאות לחוד..

כשבעיים לפני שייצאנו לדרך, התרגשנו לגלות שאחד מהרי הגעש הרבים באיסלנד החל להתפרץ! מדובר בהר געש בחצי האי רייקיאנס הממוקם בדרום מערב איסלנד, אזור המאופיין בשדות לבה עצומים, הרי געש ופעילות גיאותרמית מתמשכת. בשנת 2021 התפרץ הר הגעש Fagradalsfjall אחרי שלא היה פעיל במשך כתשע מאות שנים. אחרי שההתפרצות הזו שככה בספטמבר 2021, הר געש זה מתפרץ לסירוגין, והתרגשנו שהוא בחר להתפרץ בדיוק לקראת הגעתנו!!! המראות שהגיעו מאיסלנד גרמו לנו להבין שיש סיכוי של ממש שנצליח לחזות בהר געש מתפרץ! עשינו התאמות בתכנית הטיול ומאחר והגעה רגלית להר הגעש חייבה הליכה של שעות רבות שלא התאימה לנו, הזמנו

סיור במסוק מעל אזור הר הגעש, וקיוונו שההתפרצות לא תסתיים עד הגעתנו. מספרימים לפני הטיסה גיליתי שעשיתי טעות והזמנתי עבור משפחתנו, לילה אחד בלבד באחד המלונות בדרך במקום שני לילות כפי שהיה נדרש לפי התכנון. כשניסיתי לתקן את הטעות הבנתי שזה על גבול הבלתי אפשרי. בשלב מסוים התחלנו לחשוב שניאלץ לישון ברכב, עד שהצלחנו לבסוף לאתר מקום לינה במרחק של כ-100 ק"מ מאזור בו היינו אמורים לטייל! לא נתנו לתקלה זו לשבש לנו את התוכניות ולקלקל את מצב הרוח, ויצאנו לדרך.

יוצאים לדרך

הטיסה לאיסלנד אינה קצרה ופעמים רבות מחייבת עצירת ביניים. למזלנו רכשנו כרטיסי טיסה זמן רב מראש ב"איסלנד אייר" ונחתנו ישירות בשדה התעופה של רייקיאוויק. עלינו על שלושה ג'יפים ונסענו לעיר, הנמצאת כארבעים וחמש דקות נסיעה משדה התעופה, שם ישנו בלילה הראשון של הטיול.

גילינו עיר נחמדה, שבמרכזה אגם קטן, מדרחוב תוסס מלא בחנויות, מסעדות וברים השוקקים חיים בחודשי הקיץ, ונמל פעיל ממנו ניתן לצאת לשיט צפיה בלווייתנים או לסיורים אחרים.

מפל גועש באיסלנד

סיור טרקטורונים

שמורת ת'ורסמורק

איסלנד היא גן עדן לאוהבי הטבע וקשה מאוד לבחור מבין שמורות הטבע הרבות המפוזרות ברחבי האי. בחרנו לעשות טיול יום בשמורת ת'ורסמורק, הנקראת על שמו של ת'ור, אל הרעם במיתולוגיה הנורדית. תואי השטח בשמורה הוא מגוון ומאפשר לצפות בטבע במיטבו - נוף של קרחונים, הרים ונהרות מכל עבר. בחרנו לשלב בין טיול בסופרג'יפים - רכב גבוה עם צמיגים ענקיים, החוצה בקלות נהרות הזורמים בעוצמה - לבין טיפוס על הר, שבסיומו התפנקנו בקפה חם תוך צפייה על נופי בראשית.

תצפית על שמורת ת'ורסמורק

סיימנו את הערב במסעדה משובחת ב Hella. בכללי, האוכל באיסלנד הפתיע אותנו לטובה הן במגוון המסעדות והן באיכות המזון.

מתי בפעם אחרונה הלכתם על קרח? ביום הבא צפינו בטבע המרהיב של איסלנד מזוויות שונות, המדגימות היטב מדוע קוראים לה "ארץ" הקרח והאש". התחלנו בביקור במפל Seljandsfoss המפורסם בכך שניתן להקיף אותו ברגל, לצפות בו מכל הכיוונים ולהירטב היטב בדרך, והמשכנו למפל Kvernufoss הנופל בעוצמה מגובה של ארבעים מטרים.

משפחת גרוסמן אליהו

לאחר ששבענו מעט ממפלים הגענו ל"קרחון בית השמש", היושב על הר הגעש הפעיל Katla שהתפרץ בעבר מספר פעמים רב, האחרונה שבהן בשנת 1999. מאז אותה התפרצות הר הגעש פעיל, ולפי הערכת המומחים צפוי להתפרץ בקרוב. לא הסתפקנו בתצפית, אלא הצטיידנו

בדוקרנים על נעלי הליכה ובקסדות ויצאנו להליכה על הקרחון, במהלכה ראינו מפלים, נקיקים עמוקים ואף קרח המשלב אפר מההתפרצות של Katla. בסמוך לקרחון חזינו באחת התוצאות המצערות של ההתחממות הגלובלית של כדור הארץ - לגונה שנוצרה מהמסת הקרחון.

משפחת שרביט הולכת על קרח

עייפים אך מרוצים הגענו לויק, עיירה ציורית, השוכנת למרגלות Katla. מדובר בעיירה של כמה מאות תושבים המהווה בסיס מעולה לטיולים באזור.

צופים באיסלנד מלמעלה

התחלנו את הבוקר באנגריות גבוהות, בטיול אומגה, שכלל סיור רגלי דרך קניון יפהפה, גלישות בזיפליין (Zip line) מעל נופים ירוקים ומרהיבים של איסלנד ולקינוח קפיצות באנג'י שימחו את הילדים ואת המבוגרים כאחד.

זיפליין

המשכנו לקניון מדהים ביופיו שמגיע לעומק של כמאה מטרים. הלכנו לאורכו עד לנקודת תצפית עוצרת

נשימה, ולא יכולנו להפסיק לצלם מכל זוויות אפשרית. משם הדרמנו ל-Skaftafel, הקרחון הגדול ביותר באירופה. בעקבות התפרצויות געשיות, קרחונים ואגמים נוצרו תצורות גיאולוגיות ייחודיות, מפלים, לגונות של מים ועוד. לאחר מסלול הליכה ופריסה בשטח, המשכנו בנהיגה דרומה במישורים אינסופיים, עד שהגענו לנקודה המרוחקת ביותר בטיול שלנו, למלון מפנק בו היינו אמורים ללון שני לילות (חוץ מאלה שטעו בהזמנה וישנו בו רק לילה אחד 😞).

קרח מכל זווית אפשרית

פתחנו את היום השישי של הטיול בביקור באחד המקומות המדהימים ביותר, לפחות בעיני, לגונת הקרחונים. מדובר בלגונה של הים המוקפת בקרחונים ולידה "חוף היהלומים", המכונה כך בשל שברי הקרח השטים בה, הנוצצים כמו יהלומים. לבשנו בגדים חמים וחליפות מיוחדות ויצאנו לחקור את הלגונה בסירת זודיאק מהירה. לשמחתנו זכינו גם לצפות מקרוב בכלבי ים שוחים בלגונה ומתחממים על הקרחונים, וכך ההנאה הייתה שלמה.

על סירת זודיאק בלגונת הקרחונים

מפגש קרוב עם כלבי ים

Wonders of Iceland הממוקמת באחד הבניינים האייקוניים של רייקיאויק - Perlan ("הפנינה") - בניין ששימש עד שנת 1991 מיכל לאחסון המים החמים של העיר. התערוכה מורכבת מתצוגה על הטבע של איסלנד ובכלל זה מערת קרח אמיתית וקפואה, מיצג על הרי געש, הזוהר הצפוני, גייזרים ורעידות אדמה. מהגג נשקפת תצפית מרהיבה על העיר והאזור. משם המשכנו לתחנה האחרונה שלנו בטיול - "סקיי לגון". מדובר במתחם מרחצאות ענק הכולל בריכת אינפנטי חמה הצופה על האוקיינוס עם בר במים המאפשר לשתות כוס יין אל מול הנוף המרהיב, לסכם את החוויות שחווינו, ולחלום על הטיול הבא.

רשפונאים המעוניינים לשתף בטיול שחוו מוזמנים לפנות למערכת העיתון

זריחה באיסלנד

מאירה נומברג ז"ל

מאירה נומברג נולדה בשנת 1933 בפתח תקווה למשפחת **סגל**, למדה בבית ספר "עיונות" עם **נעמי מזרחי**, וככה התוודעה למושב רשפון ולמי שיהיה בעלה לעתיד **פנחס נומברג**. הם נשאו ברשפון בשנת 1954 ונולדו להם ארבע בנות: **רעיה, יפה, ורד ודלית**. מאירה נפטרה במאי 2024 בביתה ברשפון בשיבה טובה, כשהיא מוקפת במשפחתה.

הסכד למאירה נומברג מאת רעיה הבת

יש לי אישה שאוהבת אותי - אמא שלי היא מכירה אותי מהתחלה - אמא שלי כמה ימים שביליתי איתה - אמא שלי כמה דמעות שמחתי איתה - אמא שלי כמה דברים שגיליתי איתה - אמא שלי כמה תוכניות שבניתי איתה - אמא שלי אמא - את הנקת אותי, את פינקת אותי, את הבאת אותי - את! ועכשיו - רחוק, רחוק, עמוק, עמוק עורך עומדת מול עיני עם החיוך והמבט ואני זוכרת האם את שם. יודעת אמא כי ענפייך רבים ושורשיך יעמיקו סלע? ואם נשוב ונספר על שעבר - על האומץ! ועל הנחישות! ההעזה! והרצון! איך עלית בגבורה למרומים המלאכים אותך עכשיו שומרים. אזכור את הדרך. אזכור את הבית. אזכור כל חיוך. כל מבט. אמא שלי

פנחס ומאירה עם ארבע הבנות

שבט נומברג

כל תכנית היא בסיס לשינויים

זה הזמן להגיד מילה על מזג האוויר באיסלנד. גם בשיא הקיץ מזג האוויר הפכפך ועלול לרדת גשם בכל רגע נתון, מה שמחייב לעתים התאמות במסלול. היה לנו מזל גדול עם מזג האוויר, כמעט עד סוף הטיול. בערב החלה סערה והיה לנו ברור שלא נוכל לקיים את התכנית שתוכננה במקור ליום הבא - שייט במעבורת לאיי וסטמן. איי וסטמן הינה קבוצה של כחמישה עשר איים של לבה געשית הנמצאים סמוך יחסית לחוף הדרומי של איסלנד, כאשר אחד מהם הוא אי מיושב. הסיבה שבחרנו להגיע לאיי וסטמן הייתה בעיקר צפייה בפאפינים, שכן זהו מקום קינון מרכזי מאוד שלהם בקיץ. הזמנו הפלגה בסירה בין האיים וציפינו לכך בהתרגשות, אך הגלים הגבוהים לא אפשרו לצאת לשייט. נאלצנו לוותר על הביקור באיים, אך התנחמנו בכך שאת הפאפינים זכינו כבר לראות בחוף השחור.

ניצלנו את מזג האוויר הסגרירי לצפייה ב"מופע לבה", אטרקציה מקומית המדגימה בצורה מוחשית מאוד התפרצות של הר געש ומבהירה את האתגרים של חיים לצד הר געש פעיל, שמצפים להתפרצות שלו בכל רגע. במסגרת המופע מחממים לבה אמיתית שמקורה בהתפרצות של הר געש קטלה ושופכים אותה לעיני הצופים, וברגע אחד, האולם נעשה ממש רותח.

עם סיומה של ארוחת הצהרים של מרק חם באחד המקומות האייקוניים של ויק, The soup company, התחלנו בנהיגה חזרה לכיוון רייקיאויק ובדרך ביקרנו בקניון Karid, אגם השוכן בלוע הר געש לא פעיל שנוצר בסביבות שנת 4,000 לפני הספירה. בלילה האחרון ישנו ברייקייויק.

היום האחרון

ביום הזה קיוונו כאמור לצפות בהר געש מתפרץ, אך למרבה הצער ההתפרצות דעכה והחלטנו בצער לבטל את הסיור במסוק מעל הר הגעש. במקום זאת ביקרנו במיצג אור קולי Fly Over Iceland וצפינו ממעוף הציפור באתרים בהם ביקרנו ובמקומות אליהם נרצה להגיע בביקור הבא. משם המשכנו לתערוכה בשם

לאחר מספר עצירות נוספות לתצפיות, פנינו חזרה לכיוון vík והגענו ל"חוף השחור", אחת מגולות הכותרת של הטיול. מדובר בחוף מרשים שנוצר מלבה מהתפרצות של הר הגעש Katla שפגשה את מי האוקיינוס, התקררה והתקשתה וכך יצרה תופעה ייחודית של חוף עם חול שחור הזרוע בסלעי ענק שמיתמרים מתוך האוקיינוס. אחד הסלעים הענקיים יוצר קשת עצומה כל כך, שאפילו מטוס קל יכול לעבור בה!

החוף השחור

החוף מאופיין בתופעה ייחודית של "גלים טורפים" שנושבים בהפתעה וסוחפים אנשים שמתקרבים לקו המים, ואילו מעל המצוקים נמצאת אחת ממושבות הפאפינים. מדובר בציפור הדומה לתוכי, הנפוצה בצפון האוקיינוס האטלנטי, כאשר איסלנד הינה אחד ממקומות הקינון המרכזיים שלה. כיוון שהייתה זו עונה של בקיעה, זכינו לצפות בפאפינים ובגוזלים מקרוב.

פאפין על רקע החוף השחור

קנחנו בארוחת הערב במסעדה מעולה בוויק והעברנו את הלילה במתחם מקסים של בקתות סמוך לחוף השחור.

אחרי ארוחת צהרים קלילה המשכנו לפעילות הבאה, רכיבה על אופנועי שלג. עם קבלת ציוד מתאים, עלינו על סופרג'יפים והתחלנו לטפס במעלה הקרחון, נסיעה ארוכה ומאתגרת שבסופה הגענו לפסגת הקרחון, שם חיכו לנו אופנועי השלג. התחלנו לזוגות, קיבלנו תדריך בטיחות מקיף, עלינו על האופנועים ויצאנו לדרך. אחרי רכיבה במעלה הקרחון, הגענו לנקודת עצירה ממנה יכולנו להשקיף על כל האזור. אין ספק שהייתה זו חוויה חד פעמית בהחלט. חזרנו באותה דרך למלון לארוחת ערב.

על אופנוע שלג

המפגש עם בעלי החיים המיוחדים של איסלנד

לטובת חובבי הרכיבה שבינינו שילבנו במסלול גם רכיבה על סוסים איסלנדיים. סוס איסלנדי הוא גזע יחודי לאיסלנד. בהתחלה הוא הגיע לאיסלנד באוניות של המתיישבים הראשונים באי, ומאז הוא הפך להיות סוס מקומי, גזע ייחודי שהאיסלנדים מקפידים שלא לערבב עם גזעים אחרים. היה זה טיול נפלא שאפשר להתחבר לנופים הדרמטיים של האי מזווית אחרת.

רכיבה על סוס איסלנדי

טקס בוגרים

מאת דנה יגור

מטעם הישובים. את הכנס חתם מפגש מעורר השראה עם **ירדן גרבי**, מדליסטית אולימפית.

מערכת "עט רשפון"
מצטרפת ומאחלת לבוגרים
הצלחה בהמשך הדרך,
ולמתיגייסים שירות צבאי משמעותי.
צאו לשלום וחזרו בשלום!

ליוו את הבוגרים, החל מגני הילדים ודרך בתי הספר, וכמובן ד"ר **אלכס שניידר**, המנהל המיתולוגי של בית הספר היסודי המשותף גש"ר. לאחר ארוחת ערב קלה ראש מועצת כפר שמריהו מר **סרג' קורשיא** ויו"ר הועד המקומי רשפון מר **נחשון רשף** ברכו את הבוגרים באיחולי הצלחה וחילקו להם שי

כמיטב המסורת המשותפת של קהילות רשפון וכפר שמריהו, כנס בוגרי י"ב התקיים השנה בחודש יוני, בצל המלחמה. השנה היה זה תורו של המושב לארח את הכנס והוא התקיים ב"בית העם". בכנס נכחו בוגרי/ות כיתות י"ב משני הישובים, בני משפחותיהם, אורחים ונכבדים ובכלל זה אנשי חינוך אשר

ירדן גרבי בערב בוגרים

עדכון ועדת החיילים

מאת תמי שחורי ודנה יגור

שובר מתנה בסך ₪ 200
למימוש במשק 100
במושב רשפון

השובר ניתן למימוש עד 31.12.2025

בימים מורכבים אלה מושב רשפון מחזק אותך בנכונות לשרת ולתרום למען המדינה שלנו. אנו מאחלים שנה טובה יותר מקודמתה, ונושאים תפילה לשובך בשלום ולשובם של כל החיילים והחיילות, החטופים והחטופות הביתה בשלום!

המושב מבקש להעניק לך כאות הוקרה שובר למימוש במשק 100

לקראת ראש השנה ועדת החיילים חילקה, כהרגלה בקודש, שי לחיילים ולחיילות בני המושב, משרתי שנת שירות וחניכי מכינות קדם צבאיות. השנה הוחלט להזמין את החיילים והחיילות להתארח במשק 100, בר יין מקומי שזוכה לפופולריות בקרב הצעירים. בשיתוף פעולה עם המשק המושב העניק לכולם שובר בסך של 200 ₪.

הכינה הצהובה

מאת הדס בן אהרון

ואילת שצילמו ושליחו לי תמונה. כעבור יומיים, בדרך לעבודה, חיכו לי ארבעה כסאות באחת מפינות המיחזור בכפר. כעבור שבוע נוספו שני כסאות לילדים על ידי **נטע ורביב קהן**. וכך נוספו עוד כסאות ועוד דגלים (**מירב לרנר**) לפני כמה ימים הוספתי סלסלה סרוגה בצהוב עם צעצועים ואבני לגו צהובות. קשה למצוא ביטוי לעצב הרב. כל כסא שהוא, מקבל עוד משמעות, וכל משיחת צבע צהוב נקשרת לסרט המייחל לחזרתם של החטופים.

- אני אביא שניים
 - גם לי יש שניים בחצר, מחפשים מקום מתאים.
 חזרתי הביתה שלחתי שאלה **לנחשון**. עוד בקשת אישור מדני. עד קבלת התשובה זה פשוט כבר קם.
 מצאתי שארית צבע צהוב לקחתי והלכתי לצומת. הצבתי בשולי המדרכה. צילמתי. העליתי תמונה עם הסבר בפייסבוק והלכתי הביתה.
 למחרת נוסף כסא אחד, ועוד אחד מתישהו בסוף היום. למחרת נוספו עוד שניים ע"י **נחשון**

לפנות ערב קפה ורמיקוב אצל **גילה להן**, אל מול מסך הטלוויזיה שיחה מתגלגלת, תחת כובד החדשות האופפות אותנו תקופה כל כך ארוכה. **מיכל**, בדרכה, זורקת לאוויר, למה ברשפון אין כיסאות? ברור לכולנו באיזה כיסאות מדובר. אין צורך להרחיב.
 -ואיפה נעמיד?
 -כאן, ליד הדואר
 -צפוף
 - בכניסה למושב (הצעתי, לא בטוחה במיקום מדויק)
 - המדרכה רחבה, יש מקום לעבור
 - מאיפה תביאי? (**מאירה** שואלת)

המלצה על ספר קריאה למבוגרים

מאת אילת רשף

לאחרונה נחשפתי לספריה הנפלאים של הילה ארוון. הילה, סופרת המוציאה לאור עצמאית את ספריה, נולדה בבאר שבע ב-1973, כהילה כהן. הילה בוגרת לימודי היסטוריה כללית ומדעי כדור הארץ בפקולטה למדעי החברה שבאוניברסיטת בר אילן. הילה גם חובבת עתיקות ואדריכלות, מחזות זמר וסיפורי אהבה, וכתבה למגירה במשך שנים. ספריה סוחפים את הקוראים למסע בזמן, למחזות רחוקים. ספריה השמיני "בין השמשות" הוא רומן מקראי המתרחש בארץ כנען, בימים רחוקים, ימי עלייתו של דוד המלך וברקע היריבות הסוערת בין בית שאול לבית דוד בן ישי.

אני מודה שאני מאד אוהבת רומנים היסטוריים המשלבים בתוכם את אירועי התקופה. תיאורי אורח חייהם של האנשים, מעמדן של הנשים, כשברקע מתוארות ההתרחשויות ההיסטוריות שהשפיעו על העלילה, מרתקים אותי. כשספר כתוב באופן סוחף כדוגמת ספר זה, אני

נוהגת לחפש מידע היסטורי בכדי לאמת את אותנטיות הסיפור. כך גם הצלחתי לשחזר את שמות גיבורי המקרא בימיו של דוד המלך, יכולתי לדמיין את ההליכה הארוכה בדרכים העתיקות של האדמה עליה אנו חיים היום, להציץ לבתי האבן בהם חיו התושבים, ולדמיין את העלייה לרגל לשערי העיר ירושלים ולמקדש הכהנים בנב.

אסנת. אירוע זה מפגיש את עתליה עם גיבור מקומי נערץ, שעם הזמן מציף את ראשה בהרהורים על אודות זוגיות ואהבה, ובמחשבות שעלולות לסכן את כל מה שעמלה עבורו שנים רבות.

מהשדות הפוריים, שבהם עובדת אסנת הקטנה כמחלקת מים לקוצרים הצמאים, היא רואה מדי יום את ביתו המרשים של בעל הנחלה האמיד, מנכבדי האזור ומנאמני המלך שאול. הסיפורים ששמעה על ההיכלות המפוארים ועל היוקרה והשפע שבהם, מעוררים את סקרנותה לשוטט שם ולחקור את צפונותיהם. ביקורה האסור עם רדת החשיכה יחולל מפנה בחייה ובחיי הסובבים אותה וישפיע על עתידה.

למרות שכולנו מכירים את סיפורם של שאול ודוד ויודעים איך הוא הסתיים, מדהים כמה מרתק וסוחף הספר, שעל אף אורכו (כשש מאות עמודים) הוא נקרא בשקיקה, תוך ימים בודדים. בין השורות ניתן אולי למצוא הקבלה לקורות אותנו באוקטובר האחרון. הזדהיתי

במיוחד עם דמויות הנשים בסיפור. עתליה ובתה אסנת הן נשים חזקות ולמרות מעמדן הבעייתי של הנשים בתקופת המקרא, הן נתפסות כנשים אמיצות ומרשימות בדעותיהן וביכולתן להשפיע, לשנות גורלות, ולמצוא דרכן אל לבם של בני זוגן.

קריאה מהנה,
אילת

מתכונים לראש השנה

באדיבות יורם אורון

צלי עוף אסיאתי

חומרים:

שש/שבע כרעיים של עוף
סיר שטוח או מחבת עמוק.
2 בצלים בינוניים קצוצים
4 שיני שום
שלושה גזרים קצוצים.

חומרים לרוטב בכלי נפרד:

3 כפות רוטב סויה
3 כפות רוטב צ'ילי מתוק
2 כפות שמן זית
1 כפית שטוחה פפריקה מתוקה
חצי כפית פפריקה חריפה.
מערבבים את כל מרכיבי הרוטב ומניחים בצד

אופן ההכנה:

מטגנים (סוגרים) את הכרעיים משני הצדדים בשמן זית, עד לקבלת צבע מזהב. מוציאים את הכרעיים מהמחבת. מכניסים את הגזר, שום ובצל (החתוכים) למחבת, ומטגנים עד לקבלת הכירמול. מחזירים למחבת את הכרעיים, כשהחלק העליון עם העור המושחם בין הירקות. מברישים את הרוטב על גבי הכרעיים, בהדרגה עד שנגמר הרוטב. במידה ואין מספיק נוזלים, מוסיפים כוס או יותר של מים רותחים. להמשיך להבריש את הרוטב מדי פעם עד לסיום הרוטב (כ-3 פעמים). הבישול על אש נמוכה בין שעה לשעה ורבע.

צלי כתף מתכון חגיגי

חומרים:

2 ק"ג נתח כתף
2 בצלים גדולים פרוסים
3 שיני שום פרוסות
1 עלה דפנה
6 מחטי רוזמרין קצוצים
2 עלי מרווה קצוצים
1 פלפל שאטה קצוץ
1 כוס יין אדום
6 תפוחי אדמה חצויים
1/2 כוס שמן זית
1 כוס ציר עוף או מים
מלח

אופן ההכנה:

מחממים חצי כוס שמן זית בסיר בינוני כבד ומשחים בו את הבשר מכל עבר ביחד עם עלה הדפנה. מניחים את הנתח על צלחת ובמקומו מכניסים לסיר את הבצל, השום, הרוזמרין, המרווה והפלפל הקצוץ. מטגנים עד לשקיפות ומחזירים את הבשר לסיר יחד עם המיצים שהגיר. ממליחים קלות. יוצקים לסיר את היין ומבשלים עד שמתאדה בחציו. מוסיפים את הציר ומביאים לרתיחה. מעבירים את הסיר ללהבה הכי נמוכה וממשיכים בבישול בסיר מכוסה. מידי פעם הופכים את הנתח בזהירות בתוך מיציו. אחרי שלוש שעות, מוסיפים לסיר את תפוחי האדמה. מביאים שוב לרתיחה. מנמיכים את הלהבה למינימום ומבשלים שעה נוספת. ממתינים שהתבשיל יצטנן מעט ואז פורסים ומגישים את המעדן.

שָׁנָה טוֹבָה, אָהָ? / מֵתָן פּוֹרֶת

גַּם בַּפֶּעַם הַקּוֹדֶמֶת
הַבְּטָחָתָּ שְׁתֵּהִי טוֹבָה,
וְתַפִּיֲצִי סְבִיבָךְ אוֹר וְאַהֲבָה.
לֹא רִמְזָתָּ וְלוֹ לָרַגַע שֶׁהַכֹּל כֵּה יִשְׁתַּגֵּעַ,
וְעִכְשָׁו לְהֶאֱמִין לָךְ?
בֵּינֵינוּ, לֹא יוֹדַע...

אֲזִי הִנֵּמְכָתִי צְפִיּוֹת,
נִשְׁמָע כְּמוֹ רַעְיוֹן לֹא רַע,
וְאַסְתַּפֵּק אִם הַפֶּעַם תִּבְטִיחִי רַק שְׁגָרָה.
כֵּן, שְׁגָרָה כְּזוֹ שֶׁל פֶּעַם,
כְּשֶׁהָעֵתִיד הָיָה יָדוּעַ,
וְיִדְעֵנוּ מָה יִקְרָה בְּעוֹד חֹדֶשׁ
אוֹ שָׁבוּעַ.

גַּם בַּפֶּעַם הַקּוֹדֶמֶת
הַבְּטָחָתָּ שְׁתֵּהִי טוֹבָה.
נִכּוֹן הַפֶּעַם תִּקְיָמִי
וְתֵהִי שָׁנָה טוֹבָה, אָהָ?